

Παπαρούνα

ΕΤΟΣ Α'. — ΑΡΙΘ. ΦΥΛΛΟΥ 16 — Ίδιοκτήτης—Διευθυντής: ΝΙΚΟΣ ΝΙΚΟΛΑΪΔΗΣ (ΠΩΛ ΝΟΡ). — Αθήναι, 3 ΙΟΥΝΙΟΥ 1933. — ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΔΡΑΧ. 2.

ΝΑΥΤΙΚΗ ΥΠΕΡΟΠΛΙΑ.

—ΑΙ, ΣΥΝΑΔΕΛΦΕΙ ΔΕΝ ΠΕΡΙΣΣΕΥΕΙ ΤΙΠΟΤΑ ΚΑΙ ΓΙΑ ΜΑΣ.

Η "ΠΑΠΑΡΟΥΝΑ,"

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΝ ΣΑΤΥΡΙΚΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ
ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ-ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΝΙΚΟΣ ΝΙΚΟΛΑΪΔΗΣ (ΠΩΛ ΝΟΡ)

Επί της ὕλης: ΛΥΝΤΙΑ ΝΙΚΟΛΣ

Γραφεία: ΚΟΡΑΗ 4

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ

Εσωτερικού: Ετήσια Δρχ. 100.-
Εξαμ. » 60.-
Εξωτερικού: Ετήσια Δολ. 3.-
Εξαμ. » 2.-

ΑΕΡΟΠΟΙΗΣΗ

(Από τὰ 1000 και ένα πῆματα τῆς συλλογῆς «Μουλκεία Ἀποσπορία».)

Κάτι καθούρια βοήθα στραβοκάικα στὸ βάθρῳ ξαλιωμενὸς τοῦ λιμένα καὶ τῆνερὰ τὸς τῆκανα λοικάνικα τὰ κάτνια με φῆκα μυρωμένα κι' ἦταν χοντρά σὰν τῆς ἀντίλας μάνικα κατὰλληλα γὰ σένα καὶ γὰ μένα.

Καὶ κάθισα σὲ βαποριῶν ἐρείτια καὶ πρόσεμα Δὲν ἦρθες κι' ἐξεμάνηκα ἢ ὠρα πέριναε κι' ἐφρευγεν ἀθούριβα καὶ ἦπα σὲ τρεῖς ἡμέρες ἀκουσα τὰ βήματά σου (ἀλάνικα πού τῆκα-τῆκα χτύπαγαν ἀπάνω στὰ νανιάγια ὠ πείνα ἐσὺ κι' ἀπαντοχὴ!! ἀχόρταστος ἐκάνηκα

τρώγοντας τὰ λοικάνικα ποθογεμῆνος δίπλα σου στὰ πλάγια.

Τὰ πόδια σου φιλοῦσα τὰ τρισιάνια ἀπόξω ἀπ' τῆς ἀφθίλης με τῆς πρῶτες τριγῶνα μας τὰ ζούδια τὰ πελάγια σουπέξ ὄλο μελάνι δολοπολῶτες χταπόδια καὶ καθούρια κι' ὄστρακό-ιδεμα μᾶς κῆταξαν σὰ νάμαστε δολοῦματα τοῦ ἔρωτά μας βλέπαν τὰ καυώματα καὶ μᾶς κεντάγαν ἀπαλά καὶ ἔοδεμα ἐκεῖ πού γὼ τραγούδαγα τῆς χάρες σου καὶ ἔοξφρενα φιλοῦσα τῆς πιδάρες σου.

ΑΧΘΟΣ ΑΡΟΥΡΗΣ

Ἐπίτιμος πρόεδρος τοῦ συλλόγου τῶν Ἑλλήνων ποιητῶν καὶ τέως μέλος τῆς Ἐπιτροπῆς Νόμπελ, ἐκδιωχθεὶς πῦξ λαῖς γιὰ τὸ γύρευε τὸ βραβεῖο γιὰ τὴ συλλογὴ τὸ τὰ «Μουλκεία Ἀποσπορία».

ΣΤΟΙΧΗΜΑ ΟΤΙ ΘΑ ΤΟΝ ΑΠΑΤΗΣΗ;

Ὁ γηραιὸς σὺζυγος, ἐν ᾧ ἦνεκαρὰ σὺζυγος σκέπτεται ἄλλα πραγματὰ.—Πότε νὰ ζημερώσῃ νὰ δῶ πὼς πάνε τὰ λιπάσματα καὶ οἱ Κονσέρβες στὸ Χρηματιστήριο...

Η ΣΤΡΑΛΗ ΤΟΥ ΚΤΗΝΙΑΤΡΟΥ

κ. ΕΛΕΥΘ. ΒΕΝ. — Ἀσθένειά σας ἀθεράπευτος. Ὅπως δὴ ποτε σὰς συνιστῶμεν τὴν μέθοδον τῆς δημοπαθητικῆς. Τοποθετήσατε τὸν ἑαυτὸν σας ἐνώπιον ἐκτελεστικῆς ἀποσπασματὸς καὶ διατάξατε: «πῦρ!» Ἐνέργεια κεραυνοδόλος καὶ ἀποτελεσματικὴ.

ΜΑΡΑΣΜΩΔΗ ΚΡΙΝΟΝ, (Θεσσαλονίκη). — Ἐάν κρίνωμεν ἀπὸ τὸ ψευδώνυμό σας ἢ νόσος πού σὰς κατατρώγει εἶνε ἡ γνωστὴ νόσος φιλολογίτις, ἀκίνδυνος γὰ σὰς καὶ πολὺ ἐπικίνδυνος δι' ὄλους τοὺς ἄλλους. Τρόπος θεραπείας: ἀποστείλατέ μας ὄλα σας τὰ χειρόγραφα.

ΠΑΡΘΕΝΙΚΗΝ ΥΠΑΡΞΙΝ, (Κά νιγγος 300). — Ἡ περίπτωσίς σας δὲν εἶνε ἀσυνήθης. Ἡ μονία τῆς συγγραφῆς ἔργων, πού καταλαμβάνει μερικὸς ἠθοποιὸς εἶνε δικαιολογημένη. Θὰ ἐπρεπε ὁμως τὰ ἔργα τῶν ἠθοποιῶν νὰ τὰ παίξουν οἱ συγγραφεῖς. Κατὰ τὰ ἄλλα μὴ φοβεῖσθε. Καταπίνετε μερικὰ μαξιλάρια καὶ ἡ θεραπεία ἐπιέργεται.

ΧΑΛΩΜΟΝ ΕΦΗΒΟΝ, (Λίβια). — Ἄλλον τρόπον θεραπείας ἢ ἀποφυγῆς τοῦ κακοῦ δὲν γνωρίζομεν. Ἀποκόψατε τὸ πάσχον μέλος καὶ θὰ ἀπαλλαγῆτε τῆς κακῆς συνήθειας.

ΟΝΕΙΡΟΝ ΚΕΛΕΠΟΥΡΗΝ, (ποιητὴν, οὐρανὸν, πέμπτον γέφυρος ἀριστερὰ, ὕψος τριῶν χιλιάδων μέτρων). — Πρὸς Θεοῦ, μὴ ζητήσατε θεραπείαν τῆς παθήσεώς σας. Δὲν σὰς ἀρκεῖ δι τ ε ρ α π ε ὕ ε τ ε τ ὅσον εὐδελίμως τὰς Μούσας. Ἐκ τῆς φράσεως «μπουκαλοθεριακώματα, ὠ μεράκιωμα σ' ἀγκέμη» διαγιγνώσκωμεν δι τὸ κακὸν ἔχει προχωρήσει ἀρκετὰ.

ΝΕΟΙ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΑΙ

Ὁ συμπληθὴς ἠθοποιὸς τοῦ «Περσκέ» κ. Γιώργος Ἀνακτοράδης, μὰ ἀπὸ τῆς σίγουρης ἐλπίδος τοῦ μουσικοῦ θεάτρου

ΑΙ ΚΑΙΝΟΤΟΜΙΑΙ ΜΑΣ

Η ΣΤΡΑΛΗ ΤΗΣ ΘΕΙΑΣ ΑΒΟΥΛΙΑΣ

Ἐξακολουθεῖν νὰ καταφθάνουν εἰς τὰ γραφεῖα μας αἱ ἐπιστολαὶ τῶν ἀναγνωστῶν ἀμφοτέρων τῶν φύλων, πού ζητοῦν τὴν συμβουλὴν τῆς θείας Ἀβουλίας. Φαίνεται — δὲν παίρνομεν, θέβαια, ὄραο! — ὅτι ὅσοι προσέφυγαν μέχρι τώρα εἰς τὰ φῶτα τῆς ἔμειναν εὐχαριστημένοι. Καὶ δὲν ἦταν δυνατὸν νὰ σμιθῆ διαφορετικὰ. Γιατί ἡ θεία Ἀβουλία εἶνε τόσο πεπειραμένη σ' αὐτὴ τὴ δουλειά, πού, ἀληθινὰ, ἔρισκει κανεὶς ἕνα ξεχωριστὸ βέλγητρο νὰ καταφεύγῃ στὰ φῶτα τῆς κατὰ τὰς δυσχερεῖς περιστάσεις τοῦ εἴσου του.

Συνεχίζομεν τὴ δημοσίευσιν τῶν ἐπιστολῶν τῶν ἀναγνωστῶν καὶ τῶν σχετικῶν ἀπαντήσεων τῆς θείας Ἀβουλίας.

Ἀγαπητὴ θεία Ἀβουλία, Εἶμαι μιὰ ἀδύα κόρη τριανταεπτά ἐτῶν. Αὐτὸ τὸ λέω μόνο σὲ σὰς. Ἀκόμη δὲν με ἔχει φιλήσει ἄ ν τ ρ α ς. Μαντεύετε γιατί; Παρθενόπη Μ.

Ἀ π ἄ ν τ η σ ι ς. Φαίνεται ὅτι σὰς ἀρέσουν τὰ παιδιὰ. Ἀγαπητὴ θεία Ἀβουλία, Προχθὲς ἐπῆγα σὸ μάτ. Πισω μου καθόταν ἕνας μεσόκοπος κύριος, ἀρκετὰ καλὸ ἐξωτερικοῦ, ἀρκετὰ μουστακαλῆς καὶ ἀρκετὰ ἐνοχλητικὸς. Σημειώσατε ὅτι εἶμαι ἐφηβὸς, ἀγένειος, ἀρκετὰ καλοκα μωμένος καὶ με λεπτεῦς τρόπους. Τὶ νὰ ἦταν αὐτὸς ὁ ἀνδρῶπος; Μίχης Πάκης

Ἀ π ἄ ν τ η σ ι ς. Ὑπάρχουν πολλοὶ τέτοιοι φιλαθλοὶ. Ὁ ἀνδρῶπος σας θὰ ἦταν ἕνας ἀπ' αὐτούς. Ἀγαπητὴ θεία Ἀβουλία, Τὶ νὰ κάνω πού ἡ γυναῖκα μου δὲν ἐννοεῖ νὰ ἰδῆ ἕναν ἄντρα ἐπωδῆποτε ὄρακιον, χωρὶς νὰ μου ἀπαιτήσῃ νὰ τὸν καταστήσω οἰκογενειακὸ μου φίλο; Καὶ νὰ ἦταν μένο αὐτό; Ἡ πού πολλές φορές μου τηλεφωνεῖ σὸ γραφεῖο νὰ μὴν πάω σὸτι γιατί θὰ εἶνε κάποιος ἐκεῖ; Τὶ με συμβουλεύετε νὰ κάνω; Νὰ πηγαίνω σὸ σὸτι μου; Μενέλαος Κ)λος

Ἀ π ἄ ν τ η σ ι ς. Ὁχι, νὰ τῆς λέτε νὰ ἔρχεται σὸ γραφεῖο σας. Ἀγαπητὴ θεία Ἀβουλία, Ὁ ἀνδρῶπος μου εἶνε πολὺ μευρντάρης. Δὲν ἀφήνει ὄρακιον γιὰ θηλυκὸ. Γι' αὐτὸ τὸ λόγο εἶμαι πάντα χωρὶς ὑπηρετρία. Τὶς ὄμορφες δὲν τὶς χανεῖω ἐγώ. Τὶς ἀσχημες δὲν τὶς ἀνέχεται ἐκεῖνος. Τὶ θὰ κάνατε σεῖς στὴ θέσι μου; Πελαγία Μουρντάρη

Ἀ π ἄ ν τ η σ ι ς. Ὁχι, νὰ τῆς λέτε νὰ ἔρχεται σὸ γραφεῖο σας. Ἀγαπητὴ θεία Ἀβουλία, Μοῦ συμβαίνει κάτι πού δὲν ἠμπορῶ νὰ τὸ καθορίσω. Κάθε φορὰ

ΠΟΛΥΘΕΪΑ

Θὰ πῆρε ὁ Θεὸς ὄλο τὰ σκέρι τοῦ — ἀντὶ μονάχα νὰ δαξέ τὸ χέρι (του) — καὶ θὰ κατέθηκε στῆς γῆς τοὺς τό- (πους) νὰ ξανασιώσῃ πάλι τοὺς ἀνθρώπους.

Ἄλλη φορὰ μόνο ἔστειλε τὸ γυῖο του, μὰ πρᾶτῆξε ὁ φτωχὸς τὸ...διάδολό (του)!

Πῆγε ὁ πατέρας πρῶτα στὰς Ἰνδίας κι' εἶνε διδάκτωρ τῆς θεοσοφίας. Πρῶτα τῆς ὥρας ἤξερε νὰ θγαίνῃ στὸν κόσμο, τώρα ὁμως τρέφει γένη καὶ μπιτὶ δὲν ἔχει ἀπάνω του σου- (λοῦπι,

σὰ νάναυ ἀπὸ...θεϊκὸ καλοῦπι. Καὶ Κρισναμοῦρτι λέγεται ἡ Θεὸς κι' εἶνε τὸ φῶς τὸ πορευόμενον...ἐξ (ακότους). Πάντως γι' αὐτούς πού τὸν πιστεύουν (ὁ λαὸς) θὰ πῆ πὼς ἔχουν πάντα... τὸ Θεὸ (τους)!

Κι' ὁ γυῖος, ἀπὸ κακὸ παιδεύτηκε νὰ βάλῃ στὴν εὐθεία ἐμᾶς ὁδὸ, βαρέθηκε καὶ πῆγε καί...παντρέ- (φωτῆ) καὶ μένει με τὰ σκέρι τώρα ἐδῶ.

Ἄντι γὰ ἐπὶ ὄρους διμιλίας γράφει περὶ τοῦ κόσμου συντελείας. Κι' ἀντὶ νηστειᾶς θέλει ἄδεια, ἀπὸ δὲν ἔχει καὶ δουλειά, νὰ κἀνῃ ἔρανο τὴν ἄδεια γιὰ νὰ γεμίσῃ τὴν κοιλιά!...

Τώρα ὁ γυῖος θὲ καὶ τὴν πατέρα, ἀπὸ κι' ἐκεῖνος ἦρθεν ἐδῶ πέρα. Κι' ἔτσι ἡ Ἀθῆνα ἔχει μάνι-μάνι Θεοὺς τρεῖς κάπου: Τὸ «Χριστὸ», τὸν Κρισναμοῦρτι καὶ τὸν πιδὸ γνωστὸ τὸν γτόπιον τὸν Θεὸ, τὸν Γιάννη.

Ἔτσι Θεῶν θὲ νάχομε πληθῶρα, σὰν τοὺς ἀρχαίους χρόνους, πάλι (τώρα). Καὶ θάχομε πολυθεῖας ρεῖμα, ἂν εἶχαν οἱ Θεοὶ καὶ λίγο πνεῦμα.

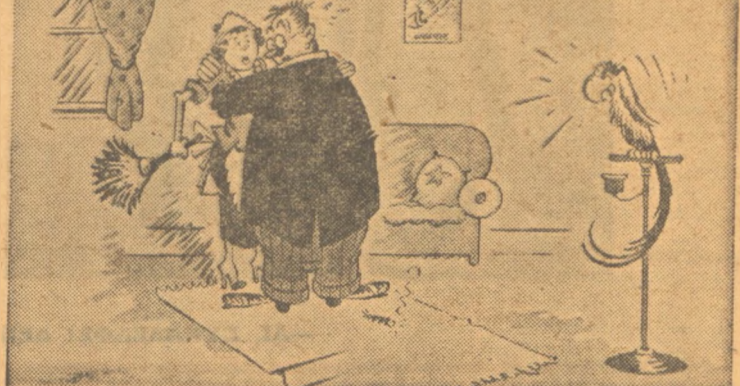
ΝΟΕΛ ΣΑΓΗΡ

νὰ θλέπω τὴ γειτόνισά μου, τὴν κυρὰ Περσεφόνη μισόγυμνη σὲ πα ράδιρο, δὲν ξέρω τιπαθαίνω. Μοῦρ χεται ζαλάδα καὶ τὰ μάτια μου θαμ πῶνουν. Ἄ, ἔξασα νὰ σὰς πῶ ὅτι εἶμαι δὲν εἶμαι δώδεκα χρενῶν καὶ πηγαίνω ἀκόμα — φυσικὰ — σὸ σκελεῖο. Τὶ ἔχω πάθει; Ριρικός Νακασούκας

Ἀ π ἄ ν τ η σ ι ς. Πρόωρον ἀ- νάπτειν.

Η ΘΕΙΑ ΑΒΟΥΛΙΑ

ΑΔΙΑΚΡΙΣΙΑ ΠΟΥΛΙΟΥ

Ὁ π α π α γ ἄ λ ο ς: Ἄν δὲν μοῦ δώσετε μιὰ σοκολάτα, οὐ τὸ πῶ στὸν κύριε...

ΝΕΟΙ ΜΠΕΛΑΔΕΣ

Ὁ καιουριος μας συνεργατῆς, ὁ Μυτιληνῖδης ποιητῆς Ἄχθος Ἀρούρης, πού στὸ φύλλο αὐτὸ δημοσιεύονται τὰ καινούρια ἀερονεροποιήματα τοῦ.

ΡΕΚΟΡ ΡΕΚΛΑΜΑΣ

1. «Τὸ πορτοφόλι σου ἢ τὴν ζωὴν σου!» Εἶνε ἡ φράσις με τὴν ὅπειαν οἱ κακοποιοὶ σταματεῦν τὸν περιφροσὸν διαβάτην, κατὰ τὴν νύκτα εἰς σκοτεινὰ καὶ ἀσύχναστα μέρη. Ἀλλὰ ἐμεῖς, σὰς προσφέρουμε περ τοφέλι καὶ δὲν σὰς ζητοῦμεν τὴν ζωὴν. Μόνον μιαν λογικὴν τιμὴν. 2. Αἰτία τῆς αὐτοκτονίας τοῦ διασεκατομμυριουχοῦ βιεμνηάνου τῶν σπῖρτων ὑπῆρξεν ἡ κατασκευὴ τοῦ πρῶτου ἀναπτήρος. Ἄν θέλετε νὰ κηφώρετε φωτιά με τὸ πρῶτο, μεταχειρίζεσθε τοὺς ἀναπτήρας μᾶς. 3. Μόνον με τρεῖς δραχμῆς πού θὰ δώσετε γιὰ ν' ἀγεράσετε μιὰ λάμα ἠμπερεῖτε νὰ διεσχάγετε νι κηφώρετε τὸν πόλεμον κατὰ τῶν τριχῶν! Μία λάμα σημαίνει 166 ζυρισματα καὶ ἰσοριθμοὺς κατακτῆσεις. Ἀνδρικά εἶδη. — Ἐναντὶ Ἰονικῆς Τραπεζῆς. Κάτωθι Ἀρσακείου. ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ Σ. ΣΤΑΥΡΙΤΗΣ

ΕΙΣ ΤΟ ΠΕΡΙΟΡΙΣΜ ΤΗΣ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΗΣ ΖΩΗΣ

Ἐνα ὄραϊσάτιον σῆτος τοῦ γόητος τῆς ὀθόνης Θωμά Ροδόλφου Βαλεντινο, ὅτε ὁ περιφροσὸς ἀσπὴ περιεφέρετο εἰς τὴν Ὀρῶνοϊαν ζῆτων ταγάρια καὶ διδραχμα ἀπὸ τοὺς διαβάτας καὶ τοὺς θαμῶνας τῶν παρομοιοακῶν καφετειῶν.

ΣΧΟΛΙΑ ΕΠΙ ΤΩΝ ΜΕΓΑΛΩΝ ΚΑΙ ΠΟΙΚΙΛΩΝ ΓΕΓΟΝΟΤΩΝ ΠΟΥ ΣΥΜΒΑΙΝΟΥΝ ΕΙΣ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟΝ ΚΑΙ ΠΟΥ ΚΑΝΟΥΝ ΚΑΠΟΙΟΝ ΚΡΟΤΟΝ

Μπήκαμε στον Ίουνο το μήνα, πού ως ελπίζουμε, πώς θάνε καλοκαιρινός και όχι σαν το Μάη και πώς θενά μπορούσαμε τέλος να ξεπορτίσουμε και πώς θα πάψη ο ουρανός τα μούτρα να κρεμάη. Πώς δε θα δούμε ημέρας ως άλλοτε τερφάς και πώς ο μήνας τούτος πού εινε... άποφράς, (γιατί σ' αυτόν γεννήθηκα) θα μάς άποζημιώση για τα καπρίτσια του Μαγισού, τα κρύα, τις βροχές και τη μονία την τόση να μάς κρατήση μακριά από τις έξοχες!

Όσοσο άρχισαν τα μπαίν-μίζτ, στον άττικό γυαλό, όπου τό ρίχνουν όλοι αυτοί πού κάνουν τό καλό. Οι Άθηναίοι στα νερά πάν και ζηπάνε τη χαρά, αί φίλοι με τους φίλους των κι' οι φίλοι με τας φίλας και τρέχουσαι μετά βοής ή Νατάς κι' ή Νηρηής δ'όκουσαν αλληλάς.

Έκει πηγαίνουν ευγενείς κύριοι και... αλάνηδες κι' αναζητούν, ύδροχαρείς, άραιάς περιπετειάς και έφηβοι καλλιγράμμοι και γέροι στραβοκάνηδες κι' απολαμδάνουν τ' αγαθά σωστής δημοκρατίας γυμνής ως ή αλήθεια κι' ή καλυμπάνε στον άφρό ή κι' αν βουτούν στα βύθια τό πάν άναστατώνουν.

Μ' άς τους άφίσοιμε αυτούς κει κάτω να πατώνουν και πίσω άς γυρίσοιμε στην άμορφη Άθήνα κ' από τα τρανά τα γεγονότα τώρα στερνά πληθύνει!»

Στό κινηματοθέατρο μέσα τό «Άττικόν» έκάνουε μνημόσυνο για τον Παλαιόλογον, ήταν εκεί ένα κοινόν άριστοκρατικόν, συγκείμενον έξ ευγενών και αλλοιών άψόγων, τής δυναστείας φίλων και πρός αυτούς ώμίλησαν ο πρόεδρος των Φίλων.

Εύθύς ήγήρθη θόρυβος εκ των φιλελευθέρων πού εινε δημοκρατικώ με τό δικό τους τρόπο και πού άγανακτήσανε και πριν κι' εκ των υστερών γιατ' είχαν μονοπώλιο τό πάν σ' αυτόν τον τόπο. Εάφνου ώσά να βρέθηκε πρδ ολιωνού άπισίου, άστραψε και έθρόντησεν ο Παναπιστάσιου.

Γιά τή δημοκρατία του με ζήλο ξιφουλκεί όλο ζωή κι' αλήθια κι' ώσαν καινούριος Συρανό γήνη άπειλεί και ουρανό. Είν' ή δημοκρατία αυτή προσωπικό του κτήμα κι' αλλοίμοιο σ' όποιον ποτέ τομήση να την θίξη! Εύθύς θα πέση θύμα του θράσους του και σαν κακός κακώς θα καταλήξη. Όραία, αλήθεια, πράγματα, μα και λιγάκι άστεία. Να κυδινεύη άρα γε τόσο ή δημοκρατία; Κι' αν κυδινεύση, τί θα πη; Πολύ σπουδαία πράσα! Βλέπετε, τόσα πράματα αλλάξανε μ' αυτή, πού είν' άνάγκη πάσα πολύ να την προσέξοιμε για να μην πειραχτή. Οι Έλληνες πειδ εύτυχείς δεν εινε αληθινά; Με τή δημοκρατία μας έλειφαν τα δεινά πού άλλοι έπεσώρευσαν στον τόπον οί Γλυξβούργοι, όπου ή δυναστεία των άπαύστως έκακούργη!

Τά λένε και δε νορέπονται οι άνθρωποι καθόλου, εκτελεσται εύσυνείδητοι του Ιστορικού των ρόλου! Λές κι' έχει σημασίαν διά την άμυσίαν του Έλληνος, αν κάθεται στο θρόνο βασιλείας, ή πρόεδρος πού έλεγεται, άγνωστον από ποιόνει! Η δαιτά του του ξερού ψωμιού και τής έλλης πάντοτε συνεχίζεται — αν κι' οί μισοί δεν πρώνε.

Οί δήμαρχοι ετοιμάζονται, Μερκούρης τε και Πάτιση, Εύαγγελάτος και Κοτζιάς γυρεύουε τας ψήφους. Δέ βρίσκεις άκοη, δυστυχή δημότη, αν θα κάτσης να δής τί σκέπτονται αυτοί εκ του... χαζού των ύφους. Μά ένα εινε παρήγορον: Έφώσον θα άφίσοιν στις προσεχεις τις έκλογές γυναίκες να ψηφίσουν, θα πάρη ο ποιδ άμορφος τις ποιδ πολλές τις ψήφους. Ζήτημα παραστάσεως και σεξ-άππλ και ύφους!

Όσο για μάς άμέριστον θα δώσοιμ' ύποστήριξιν εις τον Εύαγγελάτο μας τον προσφιλή τον Κίμωνα κι' άκούστε αυτήν την σοβαράν, πού κάμνει, διακήρυξιν, αν δεν τόν έφηφίζανε οι φίλοι του, θα έθύμωνα!

Στον Πειραιά φαριμάκωσαν άθρόως τους φαντάρους πούπεσαν στο συσσίτιο μετά μεγάλου θάρρους, και άπεδειχθη πώς πολύ στ' αλήθεια, άπατάτα

όποιος νομίζει ότι είν' άθώα αί πατάτα, σαν βράζων για συσσίτιο σταύ λόχου τό καζάνι.

Μά, εύτυχώς, δεν έτυχε κανένας να πεθάνη. Άλλοιώς όλοι μας σίγουροι μπορούμε ναμιαστ' δια μνημείο και σε δεύτερο θα στήναμε στρατιωτή, πού άκου τινός αίτίου ήρωϊκώς μαχόμενος επί του συσσιτίου ο κακαμοίρης έπεσον — ήρωας τής πατάτας!

Και νέας θενά ειχαμε τιμάς τε και παράτας! Καινούρια άντιτορπιλικά έφτάσανε στα Φάληρα

κι' οι Ξένοι μάς έπήρανε πάλι καινούρια τάλληρα. Λέγονται «Σπέτσαι» και «Ψαρά» και τα έπισκέφθη με χαρά ο κ. Χατζηποτόλαρχος στη θάλασσα και κάτω και όλο τα καμάρωνε σα νατασε δικά του.

Οί Ξένοι εμπειρογνώμονες ήρθαν να δούν τα χάλια μας, να δούνε ότι γάσοιμε τελείως τα πασχάλια μας και ότι πειά δεν ξέραμε καθόλου τί μάς γίνεται και κατά πού ή ώραία μας ή χώρα κατευθύνεται.

Στον Πειραιά εξακολουθεί ή αηματηρή βεντέτα και υποβάσκει άσούστα τό μέσο τους τό καίον δουλεύουν τα μηχανία τους, δουλεύουν τα μουσκέττα, Μπαρμπάγιασσηνοί πολεμούν κατά Χονδροκουαίωιν. Άπό τό Βόλο έφτασε περίεργο μαντάτο:

Ένα παιδί έξη έτών μιά κάρη έβαλε κάτω δύο χρονών. Έκράταγε στο χέρι άμψίσταμο μαχαίρι και να τής κόβη άρχισε τον τρικφερό λαϊμό της. Αυτό σημαίνει παιδική στ' αλήθεια, άθωότης!

Αυτοκτονίες γίνονται ακόμη στην Άθήνα αν και των αυτοκτονιών περάσαμε τό μήνα. Άλλος κρεμέται από ψηλά, άλλος πέρνει κινίνο και ύστερα από μιά στιγμή δεν εινε εν κινδύνω.

Πάντως δοκι θελήσουν να πεθάνουν τον Ίουνον άς πάρουν μίαν δόσην από πνεύμα παπαρούνην!...

ΠΩΛ ΝΟΡ

Η ΠΙΝΑΚΟΘΗΚΗ ΤΗΣ «ΠΑΠΑΡΟΥΝΑΣ»

«Η «Παπαρούνα» ίδρυσεν ύπηρεσίαν προμηθείας ζιγκολό εις τας αναγνωστρίας της. Άνωτέρω: Ένας από τους διαθεσίμους ζιγκολό μας, ο κ. Π. Φ. Διά λεπτομερείας γράψατε εις τον ίδιον.

Άδικολόγητος φόβος μικρού άναγνώστου μας.— Δέ σέλω να μπώ στην «Παπαλούναααααα»!

Άφίνωμεν και πάλιν την θεάν αυτήν κενήν και παρεχόμεν εις τους άναγνώστας τό δικαίωμα να την χρησιμοποιήσουν όπως θέλουν, εν λευκώ.

Άναγνώστης τής «Παπαρούνας», ο κ. Βελισσάριος Τουφεός, προσήλθεν εις τα γραφεία μας περιχαρής, ζητών την έτησίαν συνδρομήν μας, επί καταβολή εκατόν δραχμών. Έπί τή άρνήσει μας, ο κ. Β. Τ. έξέσπασεν εις κλάμματα.

Η γνωστή καλλιτέχνης δις Κοϊτή ντ' Αρσέν, ή όποία μετά την Δραματικήν εξαφάνισίν της έπανήλθε κατ' ευθείαν από την Καβάλλαν, με στολήν άμαζόνος.

THEATRON "ΠΕΡΟΚΕ" ΚΑΘΕ ΒΡΑΔΥ: ΜΑΥΡΕΑΣ, ΓΚΙΟΥΖΕΠΠΕ, ΣΥΛΒΑΣ ΣΥΜΜΕΤΕΤΕ ΣΤΗΛΙΑΝΟΥΣΤΑΟΥ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ "ΠΑΠΑΡΟΥΝΑ" ΝΙΚΟΛΑΪΔΗ, ΚΑΤΡΙΒΑΝΟΥ ΚΑΙΤΗ ΑΡΣΕΝΗ — ΝΕΛΛΗ ΡΟΖΙΕ — ΝΙΝΑ ΣΥΛΒΑ. ΝΙΚΟΣ ΠΕΡΑΙΚΗΣ — Γ. ΔΙΑΝΕΛΟΣ — ΑΠ. ΓΑΒΡΙΗΛΙΔΗΣ ΚΑΠ.

ΤΟ ΑΝΙΓΝΩΣΜΑ ΤΗΣ "ΠΑΠΑΡΟΥΝΑΣ"

“ΗΘΕΛΑ ΝΑ ΗΜΟΥΝ ΕΣΥ!....., ΥΠΟ ΤΥΦ.”

Σελίδες ημερολογίου 'Εκείνης

«... Τόν εβδα πάλι σήμερα τ' απόγεμα στην πλατεία του Ζαπτείου. Ήτανε καθισμένος με μιὰ ρωμέτικη νοχέλια σέ δυό καρέκλες και θά κτύπαζε κατάματα τόν ήλιο, αν τὰ μάτια του ήταν ανοιχτά. Έτσι καθώς ήτανε άφημένος σ'τού ήλιου τὰ φλογερά τὰ χάρδια, είχε δλη τή χάση τής εγκαταλείψεως, πού έχει μιὰ ερωμένη στην άγκαλιά του εραστή. Άληφνά, ό άνθρωπος αυτός είχε δλόκληρος αγάπη. Μά άγάπη πού άγκαλιάζει τὰ πάντα, πού είνε διαχυμένη σέ όλα. Παντού και πάντα έχει τό ύφος του θερμοῦ, του άκαταμάχητου εραστή. Η ματιά του δέν είνε ένα απλό κτύπημα. Είνε μιὰ περίπτωξη. Η όμιλία του —τόν έχω άκούσει νά μιλή με φίλους του— άγκαλιάζει. Η χειρονομία του, ή κινήση του έχει κάτι από τήν καμπύλη τής κίνησης του ανθρώπου πού άγκαλιάζει.

Μού φαίνεται πώς θά τό θεωρήσω τόσο φυσικό όταν, στην πρώτη στιγμή τής γνωριμίας μας, πού σίγουρα θά γίνε πολύ σύντομα, με πάρη στην άγκαλιά του, αντί για τό τυπικό «χαίρω πολύ» και άρχισή έτσι άμέσως ό έρωτάς μας, ό μεγάλος έρωτάς πού μαντεύω πώς θά μιά συνδέσει για όλη μας τή ζωή—ή για λίγο.

...Πέρασα από μπροστά του δυό-τρεις φορές. Κάθε φορά τόν κυτιούσα από τή στιγμή πού γύριζε πρὸς τή διεύθυνση του ώσπου έφτανε κοντά του. Και όσο έξύγωνα, τόσο δυνάμωνα τήν ένταση τής ματιάς μου, για νά μπορούσω νά του προκαλέσω τήν προσοχή, κατά ένα τρόπο, μαγνητικά. Μά εκείνος έμνε άκίνητος κα' άδιατάρακτος, δοσιμένος όλος σ'τό φίλημα του ήλιου. Κι' αυτό κράτησε ώρα πολλή ώσπου ό ήλιος κατέβηκε πίσω από τό Ναό τής Παρθένου, πού τόν άναψε όλον σάν έξωτικό πυροτέχνημα. Τότε ό νέος σκιάθηκε, έστρωσε τὰ μαλλιά του πρὸς τὰ πάνω, μ' ένα χάρδωμα τής παλάμης του, άφησε άπάνω τή γκότσα μαλακιά ρεπουμπλικα και προχώρησε πρὸς τήν έξοδο του Ζαπτείου. Βέβαια, δέν τόν παρακολούθησα.

Σελίδες ημερολογίου 'Εκείνου

«... Ποιά είνε κείνη πού με κυτιούσε σήμερα τ' απόγεμα σ'τό Ζάπτειο; Με τό κεφάλι γεμμένο πίσω στην καρέκλα, τὰ πόδια μου άπλωμένα σέ δεύτερη καρέκλα, είχα παραδοθή στη μεγάλη μου λατρεία, σ'τόν ήλιο. Άν είνε κάτι πού άγαπάω σ'τόν κόσμο είνε ή πηγή αυτή του φωτός, πού κινάει τήν άκένωτη, τή θαμπωτική τής άβυσσο σ'τόν ορατών τή χάρη. Μ' άρέσει νά παραδίνωμαι σ'τό άγκάλιαμά του, έμένα, πού ζωή μου και προσορισμός μου σ'τή ζωή, είνε ν' άγκαλιάζω τή ζωή. Με ποιόν τρόπο ν' άγκαλιάζω τόν ήλιο; Μά εκείνη με κτύπαζε. Ένοιωθα τήν προσοχή τής άπάνω μου, καθώς έξύγωνα και καθώς έμάκραινε, τήν ένοιωθα χωρίς ν' άνοιγω τὰ μάτια μου. Με κτύπαζε έπίμονα, με μιάν ένταση παράξενη, σά νάθελε νά με πάρη από τόν ήλιο, σά νάθελε νά με διεκδικήση από τή μεγάλη μου λατρεία. Τήν ένοιωθα νά βάζη σ' αυτή τής τήν προσπάθεια όλη τή δύναμη τής θελήσεώς της, σά νά είχε πη μέσα της πώς μονάχα δικός της πρέπει νά είμαι κα' αυτή νά γίνη τό φως μου, ό ήλιός μου, ή ζεστασιά μου. Αυτή; Ποιά αυτή; Ίσως νά γίνωμαι θύμα τής φαντα-

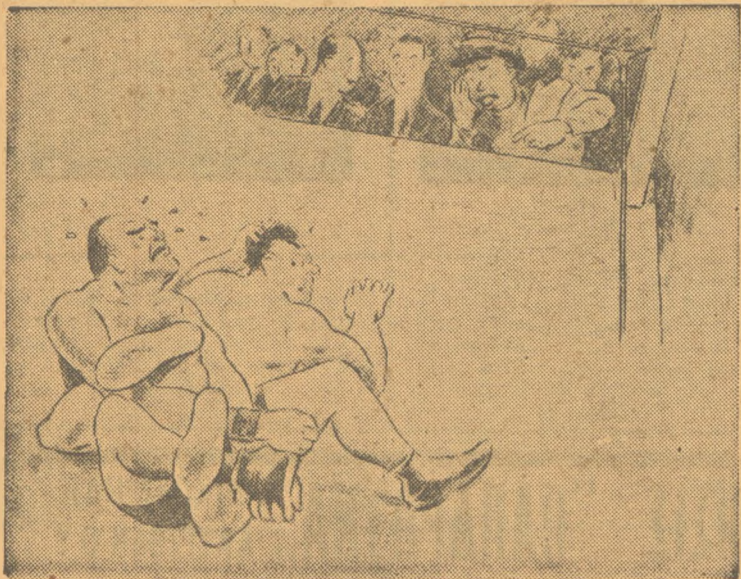
σίας μου και νά μήν πρόκειται παρά για μιάν αυταπάτη; Τήν κόρη εκείνη τήν είχα ξαναϊδή; Δέν καλοθυμάμαι. Έκείνο πού θά μπορούσα νά βεβαιώσω είνε ότι τό πλάσμα αυτό κάπου τό έχω συναντήσει, σέ τούτη ή σέ άλλη ζωή. Αυτή τή στιγμή τή φέρνω σ'τό νου μου με τόσες λεπτομέρειες, πού μου κάνει κατάληξη τό πρῶμα. Σάν, ή γυναίκα αυτή, νά ύπήρξε ή γυναίκα μου για χρόνια πολλά, για χρόνια άτέλειωτα, πού, όμως, πέρασαν και πάνε και πού, έχω τό συναίσθημα αυτό, πρόκειται νά ξαναάρθουν. Γιατί κάτι μου λέει ότι με τή γυναίκα αυτήν πρόκειται νά γνωρισθώ, νά σμιξω τόσο πολύ, ώστε νά γίνουμε ένα, νά ένωθούμε σ'τή ζωή όσο δέν ένώθησαν ποτέ ουδ άνθρωποι σ'τόν κόσμο τούτον. Και τή στιγμή αυτή μου φαίνε-

ται παράδοξο πώς δέν έχουμε κόλα ένωθή, πώς δέν έχουμε κόλα σμιξεί, πώς μπορεί νά είμαστε άνθρωποι ξεχωριστοί, με τή ζωή του ό καθένας, με τήν κατεύθυνσή του, με τό ξεχωριστό παρελθόν του. Κι' όμως... Παρ' όλ' αυτά, κάτι περιεργό μου συμβαίνει. Δέ νοιώθω ίχνος ζήλειας για τό παρελθόν τής γυναίκας αυτής, ούτε για τό μέλλον της. Τή νοιώθω τόσο δική μου, τόσο άκαταμάχητα, τόσο ά-έξωρίστα δική μου, πού θαρρῶ ότι ή ύπαρξη της όλόκληρη, όλο της τό είνε, ή ύπόστασή της άκέρια βρίσκεται έμμηθενόμενη στη διάθεσή μου, σ'τά χέρια μου και μέσα μου τήν έχω σ'νά είνε κάτι τι από μένα, ένα κομμάτι τής καρδιάς μου, ένα σπλάγγχο μου. Μέσα μου γελῶ όταν συλλογιστώ πώς μπορεί ή γυναίκα αυτή νά σκεφθῆ ότι δέ μου άνηκει. Είνε σά νά περάση μιὰ τέτοια ιδέα από τό χέρι μου ή από τό πλεμόν μου. Είνε δυνατό; Δέ μπορῶ νά τό πιστέψω. Κι' ακόμα δέν τήν έχω γνωρίσει. Τι θά γίνη άργότερα;

(Πιθανή συνέχεια)

ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΟ ΧΙΟΥΜΟΡ

ΕΝΑΣ ΘΕΑΤΗΣ (φίλος των παλαιστών). Τό νου σου, Τζιμί! τό δικό σου τό ποδάρι κρατάς.

ΕΡΩΤΕΥΜΕΝΩΝ ΒΑΣΑΝΑ

«Χρυσέ μου. Άύριο σ'τάς 7 μ. μ. θά είμαι σ'τή στάση Λεβίδη. Έχω διαθέσιμες δυό ώριτσες. Περιμένω. Με χίλια φίλια. Μαρί.» Αυτό τό γραμματάκι—τηλεγράφημα έλαβα τήν ίδια ημέρα κατά τό μεσημέρι.

Άμέσως έσήμανα «πολεμικήν Έγερσιν», έκαμα τās άναγκαίως έπισκευās και κατά τās 7 ήμουν είνε τό άρισθέν μέρος. Η δεσποινίς Μαρί (Σημ. διά τόν τίτλον «δεσποινίς» ουδεμίαν ποινικήν ευθύνην άναλαμβάνω) ήλθε εκείνη τήν ημέρα άποφασισμένη για ό-λα...

— Παλιοζωή είν' αυτή... Τό χῶμα θά μάς φάη, μου έλεγε διαρκῶς. Καλλίτερα νά τό ρίξουμε Έξω, νά φάμε τό φυτίλι τής λάμπης από τό γλέντι τώρα, παρά νά ποῦμε ύστερα από χρόνια πώς γεράσαμε και δέν γελάσαμε...

Μέ τήν ρητορική της και τὰ φερσίματά της έν γένει με έκαμε νά καταλάβω άμέσως ότι «αίθουσα δι' οίκογενείας» τής άχειρίζετο τό γρηγορότερον.

Έτσι μετ' όλίγον εύρισκόμεθα είνε ένα άπόκεντρο ζυθεσιατόριον από αυτά πού διατηρῶν τās φιλόξενους αίθουσας δι' οίκογενείας, τὰ δωμάτια δηλαδή είνε τὰ όποια «ζεύγη» μπαίνουν και «οίκογένειαι» έξέρχονται!...

Έπειδή όμως όλα τὰ δωμάτια ήσαν άγκαζε, έδιאלέξαμε άναγκα στικῶς ένα τραπεζάκι σέ σκοτεινό μέρος, κάτω από τήν σκέπη μιās ψωραλέας πιπεριάς, και έ-κει έκαθισαμε άποφασισμένοι νά φθόσωμεν είνε τὰ έσχάτα...

Μόλις όμως είχαμε καθίσει, άνθρωπος φέρων τρίποδα έπ' ώμου έστρατοπέδευσε έμπρός μας, κάνοντας «άλλί!» και «καταθέσατε», πού θά έζήλευε και αυτή ή σωμοτοφυλακή του τέως Κάιζερ.

— Τά νεϊάτα φεύγουν γλιγορα, άρχισε νά μάς συμβουλεύει. Βγάλτε μιὰ φωτογραφία για σο-βινίρ. Νά τραθήξω, καλληκάρι μου; Άκίνητοι!...

Τότε μόλις παρετήρησα ότι επάνω είνε τόν άθλιο τρίποδα εύρίσκετο ένα πράγμα σάν χαλασμένη φάκα για τὰ ποτικία και τότε έκατάλαβα ότι έπρόκειτο περι φωτογραφικής μηχανής.

Και ζωηρά λογομαχία άρχισε. Ο φωτογράφος ήθελε καλά και σώνει νά μάς άθαναστίση, έγώ ήρνούμην και λέξεις και φράσεις πού μόνο στην Βουλή άκούονται, άντηλλάσσοντο επί μακρόν μεταξύ μας. Τέλος ό περιεργος αυτός τύπος μάς έγκατέλειψε. Σέ μερικά δευτερόλεπτα δύο ζυφτιστές άρχισαν νά μάς ψαλμωδούν συγυόνως.

— Τό μοίρα σας. Τό τύχη σας. Τό ροιζικό σας. Κέρασε με ένα δίψοφαγο, ώμορφέ μου, νά σου πώ τό τύχη σου! Σέ μεγάλο πόρτα... 'Ιδρωσα για νά τίς πείσω νά φύγουν και μέχρις ότου νά πάρω άναπνοή μιὰ γρηά κατέφθασε: — Τέσσερα άρφανά έχω... Συχώριο και ευλογία... κλπ.

Νέαι συζητήσεις, νέαι αντιρρήσεις και ή γρηά άνεχώρει καταρωμένη, όπότεν ένας άνθρώπος έ-νέσκηψε τρέχων και πριν ή συνέλθω από τόν τόμον μου ήρχισε λαλῶν.

— Φυστικά ντόπια. Τής Αίγνας. Ντόπια. Μύδαλα παγωμένα. Φουντούκια! Και μου έβαλε ένα καλαθάκι κάτω από τή μύτη μου. — Νά βάλω ένα δεκάρικο; Νέα λογομαχία και ό φυστικός έφευγε.

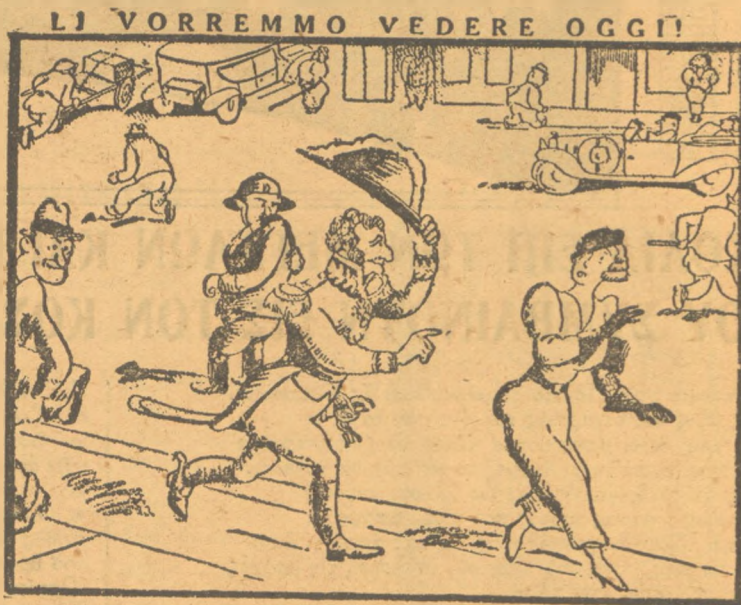
Έπρόκειτο νά σταυροκοπήθω, αλλά έλαφρότατος θόρυβος πλησίον μου με διέκοψε. Κάποιος έ-τοποθετούσε δίπλα μας ένα τραπεζάκι και κάτι έκαμνε έν κατασκευτική σιγή. Μέχρις ότου προσέξω νά διακρίνω τί συνέβαινε, θρηνώδης άμανές έδδνει τήν άτμόσφαιραν.

— Άασαασάν! Θεέ μου, τί σου έκανα κι' όλο με κατατρέχει! Άμαασαασάν! Έφτά δραμές σου ζήτησα και μούπες πώς δέν έχεις. Άμαασαασάν!...

— Βρέ πατρίδα, του φωνάζω, στην Έρζερούμ βρισκόμαστε; Άει σ'τό καλό. — Άφέντη, τό μηχανημα βαράει ότι σου γουστάρει. Θέλεις τ' Άλανάκι; Σάν πώ κρασί; Ρόδα τ' Άπρίλη; Κατινάκι; Λαρελάτι; Τι θές; Και του πουλιού τό γάλα έχω!... Τι νά βαρέσω;

Έκοπίασα για νά γλυτώσω και άπ' αυτόν και άνθρωπος φέρων λάμπαν άσετυλίης έχουσαν έντασι λισυροτέραν και από τούς προβολείς τού άγγλικού ύπνερτρέτε-

ΑΝ ΕΖΟΥΣΣΕ ΣΗΜΕΡΑ....

Ο ΣΤΡΑΤΗΓΟΣ ΚΑΜΠΡΟΝ: Δεσποινίς, μου επιτρέπετε νά σας πώ μιὰ λέξι; (Από τό 'Ιταλικόν σατυρικόν «Τραβάξο ντέλλε 'Ιντέε»)

ΕΠΙΓΡΑΜΜΑ

(Η ΚΑΤΑΣΤΡΟΦΗ ΤΩΝ ΚΟΥΤΩΝ)

Σέ κουτών κουτιασμένων τή ραχη, περπατώντας ή Βλακία μονάχη, μελετῶ τὰ κουτά παλληκάρια και σ'τά χέρια βιβλία κρατεί, γεγραμμέν' άπ' όλίγα...χρητάρια πούχαν μείνει σ'τήν έρημη γῆ.

Κ. Βλς

νατ «Βασίλισσα Έλισσάβετα, έ-σταμάτησε κοντά μας. — Για τήν ύγεια σας, Πενήντα λεφτά τό ζύγι!

Και κατέθεσε πρὸ τών ποδών μας φορητήν πλάστιγγα. Καί έν μέσω του έκτυφλωτικού φωτός τής λάμπας ήρχισαν αλ συνήθεις πλέον άντεγκλήσεις. Έν τέλει ό ζυγιστής έπισπῶν νά φύγη και τό φῶς άπεμακρύνετο, όταν ένας φέρων στρατιωτικήν στολήν έσκυψε έξαφνα επάνω από τὰ κεφάλια μας άθουρόβως, σάν νά έβγήκε από τὰ έγκατα τής γῆς. Άφήκε σ'τό τραπεζάκι μας έναν μαθημόνον παντό και άνέμενε. Έγώ είχα άποφασίσει πιά νά μη μιλήσω καθόλου. Άς σωπαίνω, είπα, και θά φύγουν. Η στολή όμως περιέμενε, περιέμενε... και όταν άπληπίσθη ήρχισε: — Άνάπηρος, άφεντικό! Πάρε τό λουλουδάκι για τόν άνάπρη! Ο άνάπρηρος αυτός μπορούσε νά δαμάση και τόν μακαρίτη τόν Βουκέφαλον σημειωτέον. Έγώ σ'ταποῦσα.

— Άνάπηρος, κύριος, δέ μιλάς; Νέα σιωπή. — Ρέ Χριστέ, δέν άκούς; Θά δώσης τίποτις; Ένα τσιγάρο, ρέ, μόνο!

Και πάλι σιωπή. Ο άνάπρηρος όμως άρχισε νά θυμώνη. — Ρέ ψωροκόντε δέ μιλάς; Άν είσαι άντρας με μουστάκι, ρέ, σή-κω άπάνω νά μετρηθώμε, θρα-σύμι!

— Νέα σιωπή. Και ό άνάπρηρος άργίσθη περισσότερον.

— Δέ φουμαίνεις; Άντρας νά μη φουμαίνη! Τι νά σου κάνω ρέ! Έγώ ξέρω τί θέλεις. Νά σου μπάσω μιὰ γροθιά νά σου γεμίσω τό στόμα κόκκαλα!... Άμή! Δέ μιλάς, δέν άκούς, δέ φουμαίνεις, δέν κουνιέσαι! Άντε σ'τό...

Τήν κρίσιμη αυτή στιγμή και μόλις έτοιμαζόμουνα νά σηκωθῆ νά κάμω «ταυρομαχία» με τόν άνάπρη, ένας πασσατεμπάς και ένας άλλος με λαχεία ένεφανίσθησαν. Ο άνάπρηρος έφυγε υβρίζων, καθώς και ό πασσατεμπάς και ό λαχειοπώλης και μόλις έτοιμαζό-μεθα πια νά φύγουμε, ένας γέ-σος με ρήγανη και λουμίνια μάς έγινε κουνούπι.

—Τού βουνού ρήγανη κλπ.

Ένα τσί έφινε σέ λίγο τήν δεσποινίδα στην πόρτα της και έτσι έτελείωνε ή όργιώδης έρωτική μου συνέντευξις τής ημέρας εκεί-νης.

KONAN-NTO

ΤΟ ΛΕΙΚΟΝ ΤΗΣ "ΠΑΠΑΡΟΥΝΑΣ,"

ΒΟΥΛΕΥΤΗΣ. "Ον δίπουν, νυ-σταλέον, τό όποιον άποζημιώνεται διά νά κοιμάται και κοιμάται διά νά άποζημιώνεται.

ΧΡΗΜΑ. Είδος τό όποιον εύρι-σκαται είνε τὰ θυλάκια τών άλλων.

ΜΥΤΗ. Μέλος του άνθρώπινου σώματος, τό όποιον χρησιμεύει δια νά τό χώνομεν παντού και νά χω-νωμεν είνε αυτό τούς δακτύλους μας.

ΧΕΙΡ. "Οργανον, διά του όποιου οι φιλελεύθεροι άπογυμνώνουν τα ταμεία.

ΚΕΦΑΛΗ. Έξάρτημα του άνθρω-πίνου σώματος άχρηστον είνε τούς συγγραφείς έπιθεωρησεων.

ΝΕΟΣ. Ο γέρων πρὸ του γηρα-τος.

ΓΕΡΩΝ. Νέος πού έγήρασε.

ΩΔΕΙΟΝ. Μέρος, είνε τό όποιον πείθουν μερικους άνεήτους νεους και νέας ότι έχουν φωνήν και εισ-πράττον παρ' αυτών διδασκτρα.

ΙΧΘΥΣ. "Ιδε πριμαντόνα.

ΠΡΙΜΑΝΤΟΝΑ. "Ιδε φάρι.

ΜΥΣΤΑΣ. Άθροισμα τριχών συναντώμενον είνε τό ρύγχος τών ακούλων, τών γάτων, τών μπαρμ-πουειών και άρισμένων ανθρώπων.

ΚΑΝΟΝΙ. Έλληνική μέθοδος πληρωμής του σπιτινοικουρη και έξεφλήσεως χρεών.

ΕΞΟΦΛΗΣΙΣ. "Ορα άνωτέρω.

ΤΑΛΕΝΤΟ. Άνυπαρκτον πραγ-μα έν όνομάτι του όποιου πωλούν-ται εισητήρια και εισπράττονται χρέματα.

ΚΑΛΑΜΑΡΙ. Σκευός ύάλινον εκ του όποιου έξέρχονται άνόητα ον-τα πού κυβερνοῦν τούς έξύπνευς.

ΕΡΩΣ. "Ορα χρέμα.

ΣΕΠΑΡΕ. Αίθευσα πρὸς παρα-σκευην εικόγενειών.

ΠΙΣΟΣ ΜΕ ΠΗΡΕ ΣΤΟ ΑΙΜΟ ΤΟΥ

ΓΙΑΤΙ ΣΤΙΧΙΩΝ

Ήταν ένα χινοπωριάτικο δειλινό του χειμῶν δ'στας άπάντησα τό μακαρίτη τό Μπουαρή (πού δέ γαμ-φιούτανε ποτέσ του πώς ήσανε γαμ-πρὸς του Ρενάκη) κι'άργιζαμε μιάν άτέλειωτη κουβέντα σκετικά με τό παρανάμιά του.

Τούπα πώς παρανόμα τόνε λέγε Πουαρή αντίς Κρουάρη άφου τό ψυ-χος τό λένε κρού στη δημοτικιά μας. Ο μεγάλος μας ό Δάσκαλος κα-τάλαβε από τήν κριτικιάδα του πνευ-μάτου μου πώς ήμουνα πλαζμένος για φκιαχτής (= ποιητής έν του ποιῶ = φκιάνω) και μου κράζει:

—Μπερ' Άγιο γιατί δέ φκιάσεις στιχοι; Έσὸ μωρὲ είσαι ό μελλομε-νος τουργκέκος τής Έλλάδας μας.

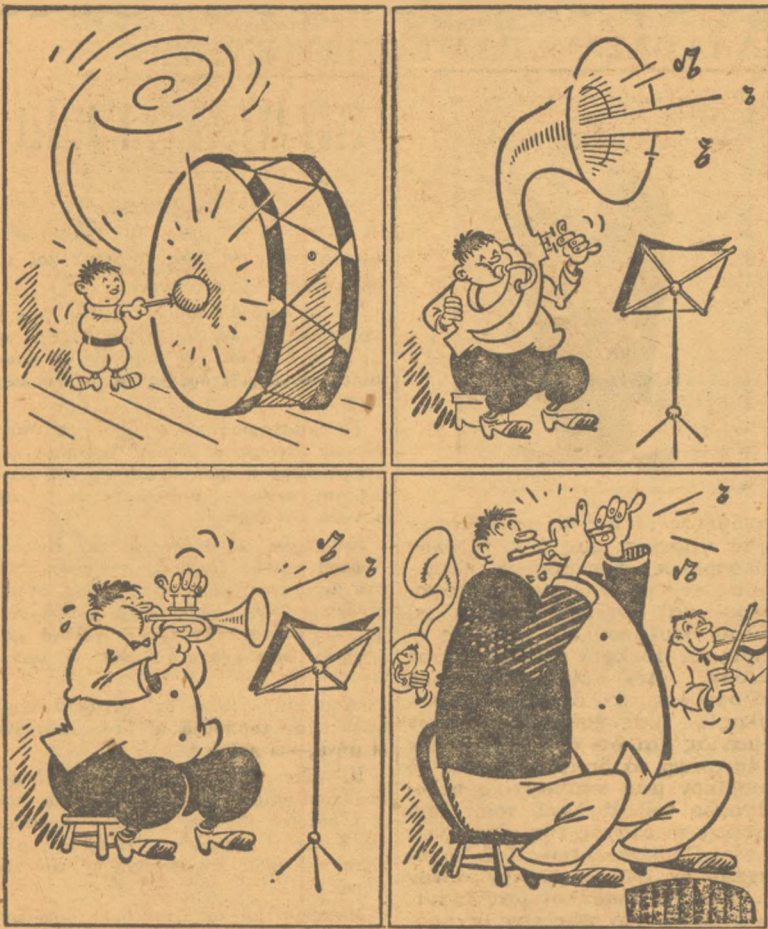
Τό καλοσυλλογιστήκα κήθρα πώς είνε δικίο ό μακαρίτης ό μεγάλος μας ό δάσκαλος κέτσι με πήρε ό κα-τήφορος κι' άρχειφα τὰ «Μουλκίκα άσιχτήρια μου» πού ξεχωρίζουνε για τήν πορδίστικη (κλασική) λιτότη-τους και τή φιλοσοφική του νόη-ματου. Άπαντέγω κιόλας νά πάρω με δαύτα τό βραδειο του Νόμπιλε πού έφαγε σ'τό Βόρειο Πόλο ζωντανόνε τό σφωρασιμένο τό Μάλγκρημ.

Ζωή σέ λόγου σας τό λοιπό.

ΑΧΘΟΣ ΑΡΟΓΙΗΣ

ΑΛΩΝΙ ΤΗΣ "ΠΑΠΑΡΟΥΝΑΣ"

ΜΟΥΣΙΚΗ ΙΣΤΟΡΙΑ ΧΩΡΙΣ ΛΟΓΙΑ

Το παιδί με την πρόωρον μουσική ιδιοφυΐαν η : Πώς εξελίσσεται ένα ταλέντο .

ΕΝ-ΧΟΙΡΙΔΙΟΝ ΚΑΛΑΜΠΟΥΡΙΣΤΟΥ

«Η ΟΔΗΓΟΣ ΑΛΟΓΟ - ΠΑΙΓΝΙΩΝ

ΜΑΘΗΜΑ 40όν

Το καλαμπούρι που θα σας διηγηθούμε παρακάτω και που θα σας διαάξουμε τον τρόπο της παρασκευής του, δεν γίνεται εις όποιανδήποτε εποχήν του έτους. Ανάγκη να είνε περίοδος νηστείας διά να επιτύχη καθ'όλην την γραμμήν. Προς τούτο, πρέπει απαραίτητως να νυμφευθίτε με μίαν νέαν κατά τα μέλλον και ήτταν ευειδή και καλοκαμωμένην—άλλα και κακοκαμωμένην αν είνε δεν πρόκειται να παραβλάψη την παρασκευήν του καλαμπούριου, διότι ένα καλαμπούρι είνε, ότι και μία ευεργασία. Ποτέ δεν χάνεται, όπως λέγουν οι Γάλλοι. Αφού τελέσετε τους Γάλλους σας, εν πάση μεγαλοπρεπεία και επί παρουσίᾳ μεγάλου πλήθους προσκεκλημένων, των οποίων τα όνόματα καταγράφετε λεπτομερώς διά να ήμπορέσετε να τους ξανακαλέσετε εν καιρώ, όταν έπιστη ή κατάλληλος διά το καλαμπούρι σας εποχή, αφού, λέγομεν, τελέσετε τους γάμους σας, άποσύρεθε μαζί με την νύμφην, ήτοι την διά πολλών χαριτών κεκοσμημένην δεσποινίδα, που πρόκειται να καταστήσετε κυρίαν εις τον ιδιαιτερον κοιτώναν (κρεβάτοκά'αραν), όπου επιβίθεθε εις την κατασκευήν του πρώτου σας παιδιού, διά της ανέκασθεν έμφα: οζομένης κοινοτήτος μεθόδου. Μετά έννά μηνάς υποτίθετα: ότι το πρωτότοκον τέκνον σας είνε έτοιμον προς σεργίρισμα και ή σύζυγός σας το γεννά κατά την κανονικόν τόπον.

Μόλις γεννηθῆ, ή εάν δεν βιαζόσαστε, μετά παρέλευσιν όλίγου καιρού, το βαπτίζετε και αν είνε άνδρι παρακαλείτε τον άνάδοχόν του να του δώση το όνομα του τελευταίου αυτόκράτορος της Κωνσταντινουπόλεως και τδάφινετε διά να μεγαλώση. Έν τῷ μεταξύ επιβίθεθε εις την κατασκευήν άλλου παιδιού, διά της ίδιας μεθόδου που έχρησιμοποίησατε διά την κατασκευήν του πρώτου σας παιδιού, φροντίζετε δε να είνε το δεύτερον σας παιδί κορίτσι. Όταν, μετά παρέλευσιν έννά μηνών, το κορίτσι σας γεννηθῆ, σπεύδετε να το βαπτίσετε, παρακαλείτε δε τον άνάδοχον να προτιμήση ένα από τα όνόματα που συναντάται εις την Αγίαν Γραφήν και να το όνομάση, παραδείνματος χάριν και κατά προτίμησιν Σάρρα, κατόπιν δε την άφινετε να μεγαλώση όπως άφίσατε και τον Κωνσταντίνον.

Έν τῷ μεταξύ τί κάνουν οι φίλοι σας, που περιμένουν πώς και τί, από την εποχήν των γάμων σας το ύπεσχημένον καλαμπούρι ; Απολουστάτα, περιμένουν. Και περι-

μένουν μέχρι της ημέρας που θα τους άποστείλετε ποσοκλήσεις διά να έλθουν εις το σπίτι σας να τους κάμετε το τραπέζι. Ός ημέραν του πλουσιού γεύματος, που θα παραθέσετε εις τους φίλους σας, όριζετε την Κυριακήν του Πάσχα. Έννοείται ότι οι προσκεκλημένοι καταφθάνουν προθυμότατα συν γυναικί και τέκνοις εις το σπίτι σας και όσφραίνονται προκαταβολικώς την κνίσσαν των άμνων ποιό υποθέτουν ότι θα ψήνονται εις την αλλήν σας. Τέλος τους καλείτε να καθίσουν εις το τραπέζι και αρχίζουσιν να καταφθάνουν τα φαγητά. Αλλά ποια έκπληξι! Όλα τα φαγητά είνε νηστήσιμα και ούτε σκιά ψητού άρνιου παρουσιάζεται. Έν τούτοις οι φίλοι σας συγκροτούν την άγανάκτησίν των, διότι περιμένουν με άνυπομονήσαν το καλαμπούρι.

Το γλέντι έχει φθάσει εις το κατακόρυφον της δυσθυμίας και της πληξέως, όποτε ένας από τους προσκεκλημένους, διεργημένους την κοινήν επιθυμίαν, διατυπώνει την άπορίαν όλων εις μίαν ερώτησιν, την όποιαν και σας υποθάλει:

— Διατί, κύριε, μάς έκαλέσατε εις το σπίτι σας διά να μάς κάμετε το τραπέζι, ήμέρα πουνε σήμερα και αντί να μάς παραθέσετε όβελίαν, τυριά, κόκκινα αυγά και τα τοιαύτα, πάτε να μάς περάσετε με ταραμά και με χαλβά ;

Σεις, παρ' όλην την σφοδρότητα της επιθέσεως, παραμένετε κύριοι έαυτού και αντιμεταπορίζετε ψυχραιμώς την δήμυριν. Όχι δε μόνον αυτό, αλλά και χαμογελάτε ένδομύχως, πεπεισμένος ότι όσον μεγαλειότερα είνε ή άπορία, τόσο έντονωτέρα θα είνε ή απόλαυσις από το καλαμπούρι που έπίκειται. Δεν άπαντάτε κατ' εύθειαν εις την ερώτησιν, αλλά στρέφετε προς την όηρητέριαν και την προστάζετε:

— Μαρία, φέρε εδῶ τα παιδιά! Η όηρητέριος προσκομίζει τα παιδιά και τότε σεις τα πέρνετε, τα τοποθετείτε πρό των καταπληκτων προσκεκλημένων και λέγετε εις έπήκοον πάντων.

— Έξέρτε γιατί σήμερα, μολονότι είνε ήμέρα του Πάσχα, σας ταίζω με νηστήσιμα ;

— Όχι, άπαντούν οι προσκεκλημένοι έν χορῷ.

— Διότι, κυρίες και κύριοι, έμεις σ' αυτό το σπίτι έχουμε πάντα Σαρρα - Κωστή !

Και δείχνετε ύπερφάνως τα παιδιά σας, τα όποια, ως ένθυμείσθε, όνομάζονται Σάρρα και Κωστής.

Την έπομένην τα παιδιά σας είσάγονται εις το όρφανοτροφείον.

ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΤΑ

ΑΠ' ΟΛΟΝ ΤΟ...ΕΘΝΟΣ

ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΕΣ ΕΓΚΛΗΜΑ ΕΙΣ ΤΗΝ ΒΕΣΣΑΡΑΒΙΑΝ

Ανάστατος είνε ή μικρά πόλις της Βεσσαραβίας Κογιάντις, λόγω μυστηριώδους έγκλήματος που διεπράχθη υπό άκατανόητους συνθηκας εις αυτήν κατά την νύκτα του Σαββάτου προς την Κυριακήν ή της Κυριακής προς την Δευτέραν ή της Δευτέρας προς την Τρίτην κλπ. (Πάντως πρόκειται διά κάποιαν από τας ήμέρας της έβδομάδος, ή όποια παραμένει ακόμη άνεξακρίβωτος.) Τα γεγονότα διεδραματίσθησαν ως έξης : Περί το μεσονύκτιον της ήμέρας εκείνης και ένῶ ό ήλιος της Βεσσαραβίας ειχε δύσει πρό πολλού όπισθεν των Απεννινικών Άνδων, από το έσωτερικόν ενός οικίσκου, του όποιου ή θύρα παραδόξως ήτο κολλημένη εις τον τοίχον, ήκούσθησαν κραυγαί διάτοροι. Μετ' όλίγον έθεάθη έξερχόμενος της οικίας ένας άνθρῶπος, ό όποιος κατηθύθη δρομαίως προς την οικίαν της μαμμής του χωρίου. Όταν ή μαμή άφυνίσθη ό μυστηριώδης αυτός άνθρῶπος την παρέλασθεν υπό μάλης και έλαβε πάλιν την άγουσαν προς την πρώτην οικίαν, από την όποιαν ειχεν έξέλθει. Έν τῷ μεταξύ αι άπέλιδες και όξείαι κραυγαί έξηκολούθουν να άκούονται από το έσωτερικόν της οικίας αυτής. Τι συνέβαινε ; Μετά παρέλευσιν μιάς ή δύο ώρών από της εισόδου της μαμμής εις την μυστηριώδη οικίαν, αι φωναι ειχον παύσει, ή δε μητέρα και το νεονδόν χείρουν άκραν ύγειαν.

ΛΕΥΚΟΙ ΕΝΑΝΤΙΟΝ ΜΑΥΡΩΝ

Είνε καταπληκτική ή έντύπωσις, που έκαμε τελευταίως εις ένα προάστειον του Λονδίνου, το Μανκμ-δέμπορο, μία πρωτοφανής περίπτωσις μακροχρονίου διενέξεως, ή όποια έπεκράτει μεταξύ των συνοίκων ενός μικρού κλωσθού. Διά να έννοηθῆ καλύτερον το καταπληκτικόν αυτό γεγονός δέον να σημειωθῆ ότι οι ένοικοι αυτοί του μικρού κλωσθού ήσαν μάγοι το έπαγγέλμα και προέλεγον το μέλλον των άφελών, οι όποιοι ένειπτεύοντο εις αυτούς τας οικονομίας των. Η ψυχρότης αυτή εγένετο άφορημ συχνών έκτροπών, τελευταίας δε ειχεν έξελιχθῆ εις άληθινήν έμπόλεμον κατάστασιν, καθότι οι μαύροι δεν έγνώσκουν τους λευκούς. Όπότε μίαν από τας τελευταίας ήμέρας ένας αίλουρος πελωρίαν διαστάσεως, είστηλθεν, άγνωστον πώς, εις τον μικρόν κλωσθόν, άφου προηγουμένως τον έθρυσεν διά των δυνύχων και των όδόντων του και κατεβρόχθισεν όλους τους ένοίκους, τόσο τους λευκούς, όσον και τους καύρους, ως και τους έχοντας χρώμα ποικιλί, οι όποιοι όταν ετρέθησαν εις το έσωτερικόν του στόμαχου της γαλής συνεφιλιώθησαν διά παντός.

Ο ΧΙΤΛΕΡ ΕΙΝΕ ΟΤΤΕΝΤΟΣ

Είνε γνωστόν ότι οι σοφοί δεν παραμένουν ποτέ άργοι. Διότι αν παρέμουν άργοι, δεν θα ήσαν σοφοί, αλλά θα ήσαν άνθρῶποι όπως έσεις και έμεις. Ιδιαίτέρως όμως οι Γερμανοί σοφοί είνε που είνε. Τι φαντάζεσθε ότι άνεκάλυψαν τελευταίως ; Ο δόκτωρ Τφλαντσεν-φιλζιχαπρελμπρινενμπάνου, μεγάλος Γερμανός βοτανολόγος και καθηγητής της έφηρμοσμένης άνθρωπολογίας εις το Πανεπιστήμιον της Έπιλειψίας, ένῶ περιεδιάβαζε μίαν έσπέραν παρά τας δάχτυς του Αμαζονίου άνεύρεν ένα κενόν κρανίον, τῆ όποιον ώμοίως αζε καταπληκτικώς με το κρανίον του Αδόλφου Χίτλερ. Αμέσως ό σοφός καθηγητής φέρον το πολύτιμον κρανίον του (ήτοι το κρανίον του Αδόλφου Χίτλερ) μετέβη εις την Γερμανίαν και το έπέδειξεν εις τους συνηθροισμένους σοφούς του Ράιχ, οι όποιοι επί τη θέα του άνεφώνησαν έκατοντάκις:

— Χι, χι, χι, τλερ !

Το έπιφώνημα αυτό έδωκεν εις τον σοφόν καθηγητήν, του όποιου το όνομα δεν έπαναλαμβάνομεν διά λόγους εύνοήτους, ότι πράγματι έπρόκειτο περί του κρανίου του Γερμανού δικτάτορος, του όποιον οδτος ειχε χάσει όταν ήτο νέος κατά τινά συμπλοκήν. Έρωτηθείς περί του πῶς το κρανίον εύρέθη κενόν, ό διάσημος καθηγητής περιήλθεν εις άμηχανίαν, άπήντησε δε μετά πολλήν σκέψιν ήτι το φαινόμενον αυτό παρατηρείται τόσο εις τας κεφαλάς, όσον και εις τας κολοκύνθας.

ΚΑΛΛΙΟ ΑΡΓΑ ΠΑΡΑ ΠΟΤΕ

Ο ΜΗΧΑΝΙΚΟΣ ΤΗΣ ΣΚΗΝΗΣ: Φτωχά να πάρη ο διάολος ! Το έργο τελειώνει κι' εγώ είχα ξεχάσει να άνοιξω την αλλία (Σκίτσος κ. Σ. Πολενάκης)

Ο ΙΟΥΝΙΟΣ ΕΦΘΑΣΕ!...

ΕΝΑ ΣΥΝΤΑΡΑΚΤΙΚΟ ΡΕΠΟΡΤΑΖ ΑΠΟ ΤΑ ΣΧΟΛΕΙΑ

ΤΟΥ ΝΕΩΤΕΡΟΥ ΑΠΟ ΤΟΥΣ ΣΥΝΤΑΚΤΑΣ ΜΑΣ

Οι μαθηταί και οι μαθήτριες—ή μάλλον οι μαθητές και οι μαθήτριά, διότι το κανονικό είνε οι μαθηταί να μπαίνουν από πίσω από τις μαθήτριες—κατό το πρώτο δεκαήμερον του Ιουνίου παύουν να διαβάζουν το δεκαήμερον του Βοσκαιού και τα άλλα κτητοπλαστικά έργα και μελετούν λίγο τα μαθήματά τους. Διότι είνε γνωστόν και άναμφισβήτητον, ότι ή Άνοιξις είνε διά την μαθητιώσαν νεολαίαν ή εποχή των έξετάσεων και των... τάσεων...

Ο άστνομοικός συντάκτης της «Παπαρούνας» έσπευσεν άμέσως έπ' τόπου εις τα διάφορα σχολεία, όπου δολοφονούνται οι άρχαιοι συγγραφείς και οι μεγάλοι μαθηματικοί και έπιστήμονες και έκαμε τας άκολουθους συνταρακτικας περιγραφάς των δραμάτων των έξετάσεων:

ΔΡΑΜΑ

Πρόσωπα: Ευειδή και Δροσερά μαθητών και μαθητριών.

Πράξις Α' (Στά κρυφά, πίσω από τα θρανία).

Καθηγητής: Που καθόταν ο Ξέρξης, όταν ειπε, ότι οι άνδρες έγιναν γυναίκες και τί έδλεπε;

Ενας μαθητής: Καθότανε στο ξενοδοχείο Μπάγκειον και έβλεπε την Ομόνοια.

Καθηγητής: Είσαι άδιαβάστος; θα σου βάλω τρία! Να άπαντήση άλλος.

Άλλος μαθητής: Καθότανε στο λόφο του Φιλοπάππου και έβλεπε την πέλι των ενείρων μας..

Πράξις Β' Καθηγητής: Όταν έγνηκε ο Όδυσσεύς στη νήσο των Φαιακίων και παρουσιάσθηκε γυμνός μπροστά στη Ναισικῆ, γιατί της ζήτησε λάδι ν' άλειφθῆ;

Μία μαθήτρια: Διότι του ειχε έγῆ το λάδι στο κολύμπι.

Καθηγητής: Η Πηνελόπη τι συμβολίζει;

Άλλη μαθήτρια: Την άπιστίαν!

Καθηγητής: Πρόσεχε, παιδί μου!

Μαθήτρια: Προσέχω, κύριε καθηγητά. Η Πηνελόπη είνε συμβολον της άπιστίας, διότι ειχε τσους μνηστῆρας, ώστε δεν μπερδύσε να μην κάνει άπιστίες ποτε στον ένα και ποτε στον άλλον. Δεν μάς ξέρετε καλά έμάς τις γυναίκες, κυριε καθηγητά.

Καθηγητής: Τί άόριστος είνε αυτός;

Ενας μαθητής: (άορίστως): Αχ, καλέ...Παθητικός.

Και ό κάθε μαθητής έλεγε ότι είνε παθητικός. Μόνο ένας στρωφνός παιδαρος με βραχνή φωνή ειπε ότι είνε «ένεργητικός»!...

Καθηγητής: Ο Μενέλαος ποίος χώρας ήτο βασιλεύς;

Μαθητής: Της Κερατέας.

Άλλος μαθητής: Όχι, κύριε καθηγητά. Έκει έβασίλευσε ό σουλτάνος Παπα-Ματθαίος κατά το 1933 μ. Χ.

Καθηγητής: Τί ήτο ό μεσαιών ;

Μαθητής: Έποχή των μοναστηριών, κατά την όποιαν ό Σολωμός έγραψε τον «Μοναστηρία μου ώμορφη...»

Καθηγητής: Ποίος ίδρυσε την Μοήν του Αθω ;

Μαθητής: Ο Ιερομόναχος Σωκράτης.

Καθηγητής: Τί παράγει ή Κορώνη ;

Μαθητής: Μπαρμπάδες.

Καθηγητής: Και ή Αρκαδία ;

Μαθητής: Μυταράδες, ΠΡΑΞΙΣ Γ'.

(Μπράβο κουράγιο!)

Καθηγητής: Ποιον έμίμησε εις την πατριωτικήν του δοάσιν ό Κολοκοτρώνης ;

Μαθητής: Τόν Πλαστήρα.

Καθηγητής: Αφού οι δύο αυτοί άνδρες μοιάζουν, πώς πρέπει να άναγράψη τα όνόματά των ή Ιστορία ;

Μαθητής: Να πάρη από το όνομα του Κολοκοτρώνη την πρώτη λέξι και να την βάλη στού Πλαστήρα.

Καθηγητής: Τώρα θα σας ρωτήσω όλίγα έφηρμοσμένα μαθηματικά. Που έφαρμόζεται ή άφαίρεσις ;

Μαθητής: Εις τα δημόσια ταμεία.

Καθηγητής: Και ό πολυλαπλασιασμός ;

Μαθητής: Στου κάθε πολυτέκνου τῆ συμβία.

Καθηγητής: Η Λιλίκα να μάς κάνει ένα τρίγωνον.

Λιλίκα: Αν θέλετε το Ίψενικόν τρίφωνον, κύριε καθηγητά, άργότερα θα το κάμω, όταν θα παντρευθῶ.

ΑΥΛΑΙΑ

Όταν επανέλθη ό διαγωνισμός, έηγάσθησαν οι μαθηταί έπ' της άστρονομίας, ήτοι έπ' των άστερων (Λίλιαν Χάρβεϋ, Βίλλυ Φοίτς, Άννυ Όντρα, Ζοζέ Μοχίκα κλπ.) και ήρωτήθησαν έπ' των τροχίων των και των έκτροχιασμάτων των. Εις αυτό το μάθημα άπεδείχθησαν όλοι φαστήρες. Έπεκράτει σκέψις μεταξύ των καθηγητών να τους περάσουν όλους και ύλες στην άλλη τάξη. Ο συντάκτης μας όμως δεν εκάθησε να παρακολουθήση το εύχάριστον θέαμα.

Η ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ ΣΕΛΙΣ ΤΗΣ « ΠΑΠΑΡΟΥΝΑΣ »

ΙΔΙΩΤΙΚΑΙ ΣΚΗΝΑΙ ΤΟΥ ΒΙΟΥ ΤΩΝ ΜΕΓΑΛΩΝ

«Ο δαφνοπαπαρουνοστεφής ποιητής κ. Ονειρος Κελεπούρης, καθ' ην στιγμήν, καταλαβόμενος υπό φιάλτου, ενώ κοιμάται, εμπνέεται έξω από τὰ περίφημα «Απονενομημένα Διαθήματα» του. Προσέξατε τὴν ἔνθεον ἔκφρασιν τῆς ποιητικῆς μορφῆς τοῦ ποιητοῦ μας, κατὰ τὴν στιγμὴν ποὺ οἰστηλαίνεται ἀπὸ τὸν θεῖον πυρετὸν τῆς τέχνης!

να Διαθήματα» του. Προσέξατε τὴν ἔνθεον ἔκφρασιν τῆς ποιητικῆς μορφῆς τοῦ ποιητοῦ μας, κατὰ τὴν στιγμὴν ποὺ οἰστηλαίνεται ἀπὸ τὸν θεῖον πυρετὸν τῆς τέχνης!

ΜΕΓΑΣ ΟΝΕΙΡΟΚΡΙΤΗΣ

(Τοῦ διασημοῦ συγγραφέως)

Κ. ΠΑΝΑΓΗ ΤΣΑΛΔΑΡΗ

ΕΡΩΣ. Ὃταν ἰδῆτε εἰς τὸν ὕπνον σας ὅτι κάμνετε ἔρωτα, σημαίνει τὸ ὄνειρον ὅτι το πρῶτὸν πρέπει νὰ ἀλλάξετε πολλὰ πράγματα.

ΚΑΡΒΕΛΙ. Ὃταν ἰδῆτε εἰς τὸν ὕπνον σας καρβέλι σημαίνει ὅτι ὁ ποιὸς πεινάει καρβέλια ὄνειρεύεται.

ΑΡΛΟΥΜΠΑ. Ὃταν ἰδῆτε εἰς τὸν ὕπνον σας ὅτι ἀσχελεῖσθε με ἀρλεούμπε σημαίνει τὸ ὄνειρον ὅτι νεχοριάν και ἀνάγνωσιν «Παπαρούνας».

ΒΕΝΙΖΕΛΟΣ. Ὃταν ἰδῆτε εἰς τὸν ὕπνον σας Βενιζέλον—καλύτερα νὰ μὴ τὸν ἰδῆτε.

ΜΗΧΑΝΗ. Ὃταν ἰδῆτε εἰς τὸν ὕπνον σας μηχανήν, σημαίνει τὸ ὄνειρον νὰ φυλαχθῆτε ἀπὸ τὸν πρῶτον φίλον ποὺ θὰ συναντήσετε τὸ πρῶτ.

ΣΥΖΥΓΟΣ. Ὃταν ἰδῆτε εἰς τὸν ὕπνον σας σύζυγον, σημαίνει τὸ ὄνειρον ὅτι εἶσθε φίλος τῆς συζύγου του.

ΜΠΑΡΟΥΤΙ. Ὃταν ἰδῆτε εἰς τὸν ὕπνον σας ὅτι βρωμάει μπαρουτί σημαίνει τὸ ὄνειρον ὅτι βρωμάει μπαρουτί.

ΠΑΙΔΙΟΝ. Ὃταν ἰδῆτε εἰς τὸν ὕπνον σας παιδίον, σημαίνει τὸ ὄνειρον, ὅτι ρέπετε πρὸς τὴν καλογερικὴν.

ΕΠΙΣΤΟΛΗ. Ὃταν ἰδῆτε εἰς τὸν ὕπνον σας ἐπιστολήν, σημαίνει τὸ ὄνειρον ὅτι γράμμα θὰ λάβετε.

ΠΕΡΙΣΤΕΡΑ. Ὃταν ἰδῆτε εἰς τὸν ὕπνον σας ὅτι εἶσθε ἀθῶα περιστέρα—ἴδε Πλαστήρας.

ΔΙΚΤΑΤΩΡ. Ὃταν ὄνειρευθῆτε ὅτι εἶσθε δικτάτωρ, ἐξετάσατε τὸ πρῶτ ἂν στᾶζουν τὰ κεραμίδια.

ΒΡΟΧΗ. Ὃταν ἰδῆτε βροχὴν κατὰ τὸν μῆνα Μάϊον, σημαίνει τὸ ὄνειρον ὅτι εἶσθε ἰδιοκτῆτης καλοκαιρινοῦ θεάτρου, ὁπότε—βράσει ρῦσι.

ΕΜΜΕΤΡΟΣ ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΤΟΥ «ΕΘΝΟΥΣ».

ΤΟ ΔΗΜΟΤΙΚΟΝ ΤΡΑΓΟΥΔΙ

(Ἀπὸ τὴν ἐφημερίδα «Ἔθνος» τῆς 30ῆς καὶ 31ῆς Μαΐου 1933)

Γιὰ τὴν πρόδο τοῦ Δήμου, βρὲ, τί ἔπαθε, παιδί μου, πάει κι' ἡ ψῆφος στὰς γυναῖκας ὡς ὁ ἐκ Μεδίνας Μένκας.

Νὰ συμβούλιον π' ἀξίζει εἰς ψῆφον μετ' ὀλίγον ἀλλὰ θὰ ἐξωραΐζῃ τὸ δρεπάνι εἰς τὸν τρίγων.

Δὲν θὰ κλιζῇ περὶ στήν ἄμιον αἰ γεροντοκόροι οὕτω κι' ἡ πλατεία τῶν Ἀγάμιον θὰ μαστιγωθῇ με κνοῦτο.

Ο ΚΑΘΡΕΠΤΗΣ

ΣΗΜ. «ΠΑΠΑΡ.» — Καταλάβατε τίποτα ; Ἄν ὄχι, δὲν πειράζει ! Οἱ ἀναγνώστει τοῦ «Ἔθνος» κατάλαβαν!

ΝΕΡΟΠΟΙΗΣΗ

Ἀπὸ τὰ Μουλκείκια Ἀσιχτήρια

Ντιῆμα μετὸ σκάφαντρο τοῦ δῦτη στάγατρημένα μου νὰ κατεβῶ τὰ βρόθη τὸν φορατῆ ξεχνῶ τὸν ἀνοηδότη. — Ὡ, φαντασίε ποὺ τὸ μυαλό μου πλάθει!!

Βαστώντας σὺ δεξί μου ἕνα καλάθι ὄπ' εὐρισκα χοιρῶτε μαργαρίτη τὸν πρόσθετα σὺ ἐξαπικό μου ἀρμάθι ποῖχα γὰ μπουναμά στήν Ἀμφιτρίτη.

Μάζωνα μπακαλιάρους κι' αἰγυτάραχα κάλλια πὸ κείνα πῶχον στὰ μπακάλλια καὶ με κοράλια ματωμένα κι' ἄλικα καὶ με λουλούδια με χρυσὸνε κάλλια ὁ κάλαθός μου γιόμωζεν ἀτάραχα.

Δροσοσταλίδες λάμπανε ὅπου σπηλιές ἀπόσκιε τοῦ πυθμένα κι' ἔλεγες: ἀλήθεια λάμπα ἔνε και φέγγει γὰ τὸ δρόμο καὶ γὰ μένα. Κι' ἔσπερα τὸ καλάθι μου γεμάτο μαργαρίτες καὶ κοράλια μετὸ βιθῶ τοῦ ρῆθμιον γελώντας τὰ μεγάλα χάλια.

ΑΧΘΟΣ ΑΡΟΥΡΗΣ

πρῶτην καθηγητῆς τῆς φιλολογίας ἀπολυθεὶς λόγφ ἀνάτου μουρίας.

ΕΞΕΧΟΥΣΑΙ ΦΥΣΙΟΓΝΩΜΙΑΙ

Ὁ ὄμοειδής καλλιτέχνης καὶ ποιητῆς κ. Βάσος Μεσολογγίτης, ὁ ὁποῖος χρησιμοποιεῖ τὰ πολλαπλά προσόντα του ὡς διευθυντῆς τοῦ εὐαγοῦς οἴκου ἐν ὄδῳ «Κάνιγγος 300».

Ὁ Δουλφῆς ΖΗΤΕΙ ἀπὸ τῶρα παιδιὰ, νὰ τὰ υἰοθετήσῃ, ὅταν ἐξέλθῃ ἀπὸ τὰς φυλακάς. Εὐκαιρία μοναδικὴ διὰ τοὺς πτωχοὺς γονεῖς ποὺ ἔχουν πολλὰ παιδιὰ, νὰ ἀπαλλαγῶν ἀπὸ μερικά.

Ὁ ζηλωτῆς τοῦ Πειραιῶς ΖΗΤΕΙ ἀπαγωγέα διὰ τὴν δευτέραν τευ κόρην διὰ νὰ εὐρεθῇ εἰς τὴν εὐχάριστον θέσιν νὰ τὴν ἀποκληρωθῇ καὶ αὐτήν.

ΑΠΟΝΕΝΟΜΕΝΑ ΔΙΑΘΗΜΑΤΑ

Τ' ΑΣΠΑΡΑΓΓΙΟΥ Τ' ΑΠΛΟΦΡΑΣΜΑ

I

Ματιάστριχα, μπαθιάστριχα, τσακώθηκα (μαγκώθηκα) μου κάπραν τὰ σωθικά, μανάκι μου, τσιτώθηκα, τσατίστριχα, (τσακίστριχα) κι' ἀπὸ τὰ κορακίστρια, ἐσκίστριχα, κουρντίστριχα, σκοροπίστριχα, (ἀπορπίστριχα) τὰ σπλάχνα μου ἀπόμειναν ξερά καὶ δε- (νήστριχα) κι' ἀπ' ὑστερις παράτρησα τὰ σκέρτσα (κοκκινόστριχα)

καὶ κλειστριχα στὰ μάγια τὰ κοικλιστριχα, ἀφόντας μερακλώθηκα καὶ τρικλομπερδουκλώθηκα, στ' ἀνώδυνα, στὰ ρόδινα θὰν τῶδινα, ψυχῆ μου, στὰ γιοματα καὶ κοκκινολρασίονισα σὰν ἀγορητῆ (υἷατα)

II

Γειά σου, χαρά σου, Σκορδαλέ, τάψηλο (σὰν παγαίνεις) κι' ἔρρινα κελαιδάς σὰν ἕνας παπαῆς ἄσβετος, τσαγκός και (τραγογόννης) κι' ὠριόπλουμος πηδάς.

Πόσες φορὲς στ' ἀπόβραδον τὸ μεσα- (νύχτι ἀντάμα) τίς σφυροές σου γόκιπσα καὶ στοῦ τρανοῦ τοῦ πόθου σου τὸ τεφα- (ρία ἀνάμα) π' ἀπέσιδα καὶ σ' ἀδύσησα.

Μαντώ, Μαντώ μου, ἀπάθρηνη, ἀπόρ- (ρημα τοῦ Γιοῦνη) σὺ ζῆεγκο σου, σὺ ζῆεγκο σου σκάλω- (σε τὸ μαμοῦνη) μέσ στὰ μουλοσπορίτικα τὰ ὄργια τ' ἀγορεϊτικα.

Κι' ὠιμέ, ὠιμέ, μαράγκωσα χτυπώντας (τὸ κουδοῦνη).

ΟΝΕΙΡΟΣ ΚΕΛΕΠΟΥΡΗΣ

Ὁ ἀσινάρητος κι' ἀσιναρμολῆτος γὰ τὴν πλάμπα ποιητῆς τῶν «Απονενομημένων Διαθημάτων», ποὺ τὴν ἔχει φωνίσει γὰ καλὰ τὴ βασιλοπούλα. Ἀπὸ τὴν ὀλοκαινούργια συλλογὴ του «Ματζαφλάρια κ' Ἀγαπόσταρα» ποὺ βρισκεται σὲ χτύπωση. Κι' ὄχι νὰν τὸ καινηθῶ, μὰ σὰς τὸ λέω, λόγο τιμῆς, πὼς τέτοια συλλογὴ δὲν ἦρε ποτὲς σὺ φῶσι, ἀφόντας στήν Ἑλλάδα ὑπάρχει ποιητῆ. Ἄς λένε οἱ ζουλόστονοι! Ὁ Κελεπούρης εἶνε ἕνας καὶ μονάχος καὶ οἱ ὄποιοι μιμητῆδες του σὲ κέντρα λαχτιζῶνε καὶ νὰ φτάζουνε δὲ μπουροῖνε τῆς ἔμπνεψῆς του τῆς ἀψηλοκορφάδες, ὅσο κι' ἂ καπριτσονόττουνε καὶ βάζουνε τὰ δινατά τους. Τάδε λέγει Κελεπούρης, Κελεπούρης! Ἡ τέχνη εἶνε δύσκολη κι' ἄλλο τοῦ ποὺ τὴν δουλεύει καὶ τῶσι τὰ νιάτα του τὰ γούρμα. Βὸς ἐξεμπλάρια! Ο. Κ.

ΑΡΛΟΥΜΠΕΣ ΝΤΟΠΙΕΣ

Παντζάρια καὶ χρυσάγγουρα καὶ (κουνουσιδοσάλλτες) Δὲ σὰς πηγαίνου, δεσποινίς, αὐ- (τῆς ἢ ρὸς ἢ κάλτες...) Βρισές, χασές και θερεσές και δε- (κκ...μέτρα πῆχες... Κι' ἐκεῖνη δὲν ἀπηντησεν! Ὡ, ὦ (λα εἶνε τριχῆς!... Μὴ με λησμονεῖ, ἀγάπη μου, σκ- (ρανταπεδαρούσα!... Μὲ πῆρες σὺ λκιμο σου, εἰς, κα- (ταραμένη Μεῦσα!... Πάλι με χρόνια, με καιρούς, παλι (δικά μας θάνει!... Κάνουν φτερά...δὺὸ φάλαινες κι' (ἀπ' τὸ θουνὸ πετάνει!... Πὼς με θωρεῖς ἀκίνητος; Πὼς τρέ- (χεις...ἐνὼ στέκει;... Κακός, ψυχρὸς κι' ἀνάποδος. Μην (εἶσαι πιά ζευζέκης... Χαθάνια καὶ γουδόχερα, γαλέττες (καὶ ταμπούρλα. Ἄμ, ποῦ θὰ πάη, στὰ θουνα; Σ' (ἀνθρώπους πάει ἡ μουρλα! Σὲ γνωρίζω ἀπὸ τὴν κόψη τοῦ σπα- (θιοῦ τὴν τρομερή!... Τὸ χέρι σας φιλῶ, μοντάμ. Ἄλλα (ἦθη, ἄλλοι καιροί!...

Πολιτικός, διάσημος ὑβριστῆς ΖΗΤΕΙ ἄμαξαν, διὰ νὰ λέγη ἀνερχομενος ἐπ' αὐτῆς τὰ μεξ' ἀμάξης» εἰς τοὺς ἀντιπάλους του.

Κυβερνήτης κινδυνεύοντας πλειε- (ου ΖΗΤΕΙ ἐπειγόντως ν' ἀγοράσῃ μηχανήμα ἀσυρμάτου διὰ νὰ πεστείλῃ τὸ σῆμα τοῦ κινδύνου.

ΑΛΛΑ ΒΑΣΑΝΑ ΠΑΛΙ!

Μαινόμενος ἐξ ὄργης κατέφθασεν εἰς τὰ γραφεῖα μας ὁ κ. Μούλος Πουλόπουλος, ἀδελφός ἐκ κλειψι- (γυμίας τοῦ μεγαλοπρεποῦς λογο- (τῆχου καὶ συνεργάτου μας κ. Πούλου Πουλόπουλου, καὶ μὰς ἐ- (ζήτησε τὸν ἀδελφόν του διὰ νὰ τὸν φρονεῖσῃ. Δὲν λέγεται «Μούλος Πουλόπουλος, ἀλλὰ Κέϊν Πουλὸ- (πουλος!» μὰς ἐδήλωσε φρικιῶν ἐκ μανίας καὶ ὅτι σὺδέποτε πλέον θὰ ἐπιτρέψῃ νὰ δημοσιευθῇ εἰς τὸ περιοδικόν μας σπαραχτικὸ πεζο- (τράγουδον τοῦ ἀδελφοῦ του, ποὺ ἀποτελεῖ τὸ αἶσχος τῆς οικογενεί- (ας τῶν Πουλοπουλέων. Τοῦ τὸ ὑ- (πεσχέθημεν σεβόμενοι τὸν πόνον του. Ἀλλὰ τὸ καθῆκον μας ἐναντι- (τῶν ἀναγνωστῶν μας εἶνε ἰσχυρό- (τερον τοῦ δικαίου φόβου μας ἐκ τῆς ἀπειλῆς τοῦ κ. Μούλου Πουλο- (πουλου. Καὶ πρὸ τοῦ καθήκοντος ἀψηφόμεν τὴν ὄργην τοῦ ἀτυ- (χρῆς ἀδελφοῦ. Ἄλλωστε τί πρὸς ἡμᾶς ; Ἀδελφός του εἶνε—ἄς τὸν σκοτώσῃ!

ΚΑΙΝΟΥΡΙΕΣ ΑΝΟΗΣΙΕΣ ΚΑΙΝΟΥΡΙΩΝ ΜΕΓΑΛΩΝ ΑΝΔΡΩΝ ΓΥΝΑΙΚΩΝ ΚΑΙ ΠΑΙΔΩΝ

Ἡ γυναῖκα εἶνε γιὰ τὸν ἔρωτα, ὅτι ὁ ἄνδρας γιὰ τὴ γυναῖκα.

Κωστής Παλαμάς ποιητῆς

Νᾶσαι γλυκοσκιαζόμενος μετὸς στοῦ πυροφρανοῦ τὴν μπαστακάδα, ὁ- (ποῦ ρουφᾷ τὸ γαῖμα σου γλυκῶδινα.

Πούλος Πουλόπουλος τῆς ἔμπροσ ἀποικιακῶν Ἡ δημοκρατία ἀπέθανε, ζήτω ἡ δημοκρατία!

Ἄλλε, Παπαναστασίου

Δὲν θὰ ἐπιτρέψωμεν ποτὲ νὰ μὴ κινδυνεύσῃ ἡ δημοκρατία.

Ἐλευθ. Κ. Βενιζέλος Δὲν θέλωμεν βασιλέα. Ἄλλ' ἂν ἔλ- (θη καλῶς ἄς ὄρισῃ.

Γ. Α. Β.

Τὰ περὶ ἀνακινήσεως δυναστικῆς ζητήματος διαφεύδω ὡς ἀνάξια δια- (φύσεως.

Τίποτα δὲν ἀξίζει ὅσο ἡ ὁμορφιά τοῦ σώματος.

Π. Τσαλδάρης Διὰ ὅτι οὐδεμίαν σχέσιν ἔχω μετὸν Ἐλευθέριον Κ. Βενιζέλον, τῆς πρῶτουπουργόν.

Ἐλευθ. Κ. Βενιζέλος κρεωπώλης

Γιατὶ νὰ σὲ γνωρίζω;

Πῶλ Νδρ

Διαβάξτε τὴν «Παπαρούνα».

Ὁ ἴδιος

ΣΥΝΑΠΑΝΤΗΜΑ

Σεμνή κι' ἀπέριττη ὦ! κόρη μέσ' στῆς ζωῆς τὸ ἀνηφόρι ἀπαντηθήκαμε μαζὺ τὸ Γολγοθᾶ ἀνεβαίνοντας πεζῇ.

Μὲ κῦτταξες μετὰ μιά ματιά ὅπου σὰν γερικὴ Ἰτιά, Δροσιά ἐσκρόπισες τριγύρω κι' εἶπα σὺ νουμ' ἐδῶ ἄς γύρω.

Εἶνε χαρεῖά ἡ ἀπεστασία μέσ' στῆς ζωῆς τὴν μοναξιά Σεμνή κι' ἀπέριττη ὦ! κόρη εἰς τῆς ζωῆς τὸ Ἄνηφόρι... Ἀθῆναι Αὐγουστος 1933

Μ. Λιγδῆς

ΣΠΑΡΑΧΤΙΚΑ ΠΕΖΟΤΡΑΓΟΥΔΑ

ΣΤΟΥ ΛΥΤΡΩΜΟΥ Τ' ΑΓΙΑΖΙ

Κι' ἀνοίξανε σὰ σήμερες τῆς ζῆσης τὰ λαγοῦμα καὶ χῦμα τὰ σαρδελοζού- (μα ἀπ' τὰ μπατζάκια τρέχουνε καὶ τὰ τροτουάκια καταβρέχουνε!

Ἄλλοι σου, ἀλυσοδέετε καίμῃ, ποὺ ὁ σπαραγμός, ὠιμέ, τοῦ πόνου ἀδρῆρι γέ- (νη κι' ὁ βαρεμός τοῦ μισογῆνῃ σ' ἀνά- (μαλες τὸν ἔρριξε ὄρεξες καὶ σὲ χυδαῖες ἔβες.

Τοῦ μασταριοῦ σου σ' ὄμμεγμα, Μού- (σα μου στέργα κι' ἄγνη, ταμπλοῦ καὶ στραβοσάγνη ποὺ ἀπαλόχνης τὰ πλε- (οῖμένα, στυλὰ ψηλοστεκοῖμένα, σὺ σφίγμα τοῦ σουπῆ.

Καὶ κρέτα μαροκαῖν—ἄ, τὸν Κοκέν! —φορᾶς, στῆς ζαφορᾶς τὴ γένη, ποὺ σὺ μαγγανοπήγαδο εἶχες ῥέψει, ὄντας σ' ἔχανε ζέψα καὶ σ' ἔχανε μουφλοῦ- (ψει, βρέχοντας τὴν τραχιά γὰ νὰ μα- (ζέψῃ κι' ὅσοι ἔχανε χαϊέψῃ—ἄ, μανέ- (λιες!

Ἀπάνεμα, μέσα στ' ὄνειροπλάνεμα βαρᾶς τὸν ταμπουρά κι' ἀνέγνε σὶ μῆνες—ἄ πεινες!

Κι' οὔτε ποὺ τὸ σαλιάρωμα στοῦ πό- (θου τοῦ γαῖδουρινοῦ τὸ γκάρισμα ποὺ ἡ Ποῦλανα βουτάει τὴν Κουτσούμπα- (να, ὄντας τ' ἀντροῦ τῆς τοῦμπανα στὴ μύτη ποὺ ἄξια παρῶγανε μετὸν κο- (μῆτη.

Μπαρουτὶ καὶ καὶ μουλῶδερη βρωμῶν- (τας σαβῆρες ὁ Σολομῶντας κι' ἀνέγγι- (χτα σκροπῶντας ροδόφυλλα κι' ἀγκά- (θια, ρουφάει τοῦ ἀποαπρνοῦ τὰ κατα- (κάθια.

Θεφετᾶρι μου τὸν ἔσαξες τὸ μπακα- (λάφο, ποὺ δὲ φοβάται χάρω, μὰ εἶσι θὰ καμῶνινα ἀτύριος καὶ λαχταρᾶ τῆς πᾶρες σὰν ψόφιος. Πούσω, γλυκεῖά μου;

ΠΟΥΛΟΣ ΠΟΥΛΟΠΟΥΛΟΣ

Ὁ μπακάλης ποὺ φτάχewe. Λογοτέ- (χνης ὄχι ἐξῆς ἔξερω, ἀλλὰ ἔνεκα ἡ ἄ- (τιμη ἢ περισταση. Πῶς τὴν ἔπαθε; Ὄν' ὁ ἴδιος δὲν ξέρει; Φταῖε ἡ κατα- (γωγὴ τοῦ; Τὸ γαῖμα τὸ ἑλληγκῶ, ποὺ τρέχει στῆς φλέβες του; Ποῖός ἔρει; Ἰγνωστὸ εἶνε μονάχα ἕνα πρῶμα: πὼς ὡς τὰ σαρανταπέντε του δὲν ἔξερε τὴ θὰ κῆ λογιτεχνία, παρὰ μονάχα ποὺ τὴν εἶχε ἀκουσὰ ὁ φοικαράς. Λόγιον τοῦ κουβαλάγανε τῆς συλλογῆς του, τυ- (πωμένες κι' ἀτύπιτες ποὺ δὲν τῆς εἶχε γὰ τίποτε, μὰ τῆς ἀγόραξε μετὴν ὀ- (κά. Ὄμως, ἐδῶ πληρώνονται οὐλά. Ἡρεθ' ἡ ἰσεία τοῦ σκληροῦ μπακά- (λη νὰ κουλῆται μετὴν ὄνα!...

Ματαυτῆς, ματαυτῆτων!

ΕΠΙΤΥΜΒΙΟ

Μουγγεφες, φίλη, μουγγεφες, μετὸ (στραβὸ σου μάτι κι' ἦρα σιμά κι' ἀνάπνεψα τὴν μουρούδι (τοῦ κάλτσας σου τὴν ὄρια τοῦ στομάτου σου τὴ μύχα (μυρία τῆ ξεκούρασα τάφτιά μου μετὰ φάτσα (σου).

Κι' ἦσαν μορφα, σὰν ἄγγελος τοῦ κό- (λασης ἔξοφριος, τ' ἄλλο στοματάκι σου ἀμ' τὴν ἄγτι (κι' ὡς τᾶλλο κι' ὁ πόθος με σιγῶτρωγεν ἀψῆς κι' ἀ- (περιόριστος νὰ σφίξω τὸ κορμάκι σου, ἴδιο σακκῆ (κοκάλλια).

Τὰ ζουμερά τὰ στήθια σου στρωτά σὰν (πεσοδρόμια νὰ ζούπαγα κι' ἄς πέθαινα, ὦ μαρμα- (ροτραχῆλα ποῦν τὰ λαμά σου σὰν περὶ φωροῖρη (σκύλλου ὄμοια κι' οἱ τορνευτῆς οἱ γάμπες σου σὶ ρο- (ξιασμένα ἔβλα.

Μὰ σὺ πανῶρια μ' ἔφρηες καὶ πέταξες (σὰν φάλαινα ἐνθὸ τὸ μάτι τὸ γκαθὸ σὰν κοῖνοῦτα μ' (ἐκῆτα κι' ἔκλα' ἡ καρδιά μου ποῦμεινε πεν- (ταρῶφνη καὶ τάλαινα με σκουριασμένη μέρα τῆς τὴν πρῶτη (σου σαγῆτα.

Ἄλλοι μου, ἄλλοι μου, πάτρησα καταμε- (οῖς στὴν πῆττα.

Ὅχ' τὴ σιλοῦ μου «Καθουρο- (μάνες καὶ καταβῶδια»

ΑΧΘΟΣ ΑΡΟΥΡΗΣ

Ἄλλοτε παπαῆς στὴν ἑλληγκῶ παροικία τῆς Ἀουστραλίας ποὺ τότε σκολάσανε ζουρῶντας τοῦ τὰ... γένεια γιὰτὶ ἐξῆ- (ταγε νέα παιδία δροσῶς.

Ο ερασιτέχνης μου

Η ΙΠΠΟΔΡΟΜΙΑΚΗ ΜΑΣ ΣΤΗΛΗ

Συνήλθε χθες η επιτροπή των 'Ιπποδρομιών. Παρ' ότι ουδέν ανέκδοτο φαίνεται ότι ελήφθησαν σοβαρώτατα αποφάσεις...

Χθές κατόπιν προσκλήσεως συνήλθεν η διοικούσα επιτροπή των Ιπποδρομιών και έλαβε σοβαρώτατα αποφάσεις...

—Νέοι άραβικοί της Συρίας και Αιγύπτου
Τόσον η Αιγυπτιακή Κυβέρνησις εσον και η Γαλλική στρατιωτική διοίκισις Συρίας...

—Η καθαρσίσιμος 'Αλκυών' έγέννησε πάλιν
Ένωκτον και εις κανονισμοίσι ανήγγειλαν σήμερα την πρώταν την γεννήσιν...

—Η λειτουργία του Σουίπσταϊκ
Καθ' α πληροφωρούμεθα εντός της εβδομάδος θα λήξη δριςτικώς το ζήτημα της λειτουργίας του Σουίπσταϊκ

ΑΚΕΚΙΒΥΜΗΤΟΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΑΝΑΓΝΩΣΤΩΝ

'Αγαπητή «Παπαρούνα»,
Δέν κέρδισα σπιτι με το λαχειο των Συντακτών και είμαι άπαρηγορητες, διότι άν κέρδιζα σπιτι...

—'Ωστε, θα με ρωτήσετε, σκέπτεσθε στα σοβαρά για ύπουργός των Οικονομικών;
—Τι να κάνω άφου τάφερε η περιστασις και «αί περιστάσεις, δει κνύεν, ως γνωστόν, τους άνδρας!»

'Αλλά, νάμαι εγώ «Παπαρούνα» μεν, ήρθα πάλι. Μη νομίσις ότι... μοιστρίσαν. 'Εγώ άπλώς έστριψα τη στιγμή που... πήγα, είδα και... τίποτε δέν είδα άπο φιλά, διότι τα είχαν πάρει οι άλλοι όλα!

'Αγαπητέ κ. Πάλε Νόρε,
'Επειδή με τα άλογοπαίγνια σου πολλές φορές μάς έκανες να γελάσουμε, μερικοί συνεργαζόμενοι...

—'Αρχικώς ο φίλος σας δέν θα το πιστώσει αλλά σεις επιμειντε και να προσπαθήσετε να ζητήση ο φίλος σας να ιδή την έπιγραφή...

«ΔΗΤΩ ΒΡΑΚΑΚΙ»
Διπλ. Μαία
'Εάν ο φίλος σας ο Πλούταρχος εινε χειροδύναμος του δεικνυσης την έπιγραφή την ώρα που θα περνάη το τραμ για να μεπερέσετε να σαλτάρετε επάνω.

—'Ο ποδαρόδρομος
'Επιφυλασσομένοι έλοι οι συνεργαζόμενοι άναγνώσται

ΠΡΑΓΜΑΤΑ ΕΣΥ ΕΙΧΕ ΙΔΥΚΑΤΟ ΚΑΓΙΚΟΥΚ

Νά βρεθούν κέρατα στο... 'Ελληνοβουλγαρικό μέτωπο.
Νά κλψης τα αυτιά που έχουν οι... τοίχοι.
Νά δειξής στο γιατρό τη γλώσσα... του παπουτσιού σου.

Κ. ΔΟΚΙΜΣ

«ΜΠΡΟΝΤΟΥΕΗ»

Καινούργιο λοιπόν θέατρο, πολύ (μεγάλο—λέει.
«Μπροντουέη».
'Εκεί θα μάς έμφανισθούν οι μουσογυγοί οι νέοι.

ΠΩΣ ΑΡΧΙΣΕ ΤΟ ΔΙΑΖΥΓΙΟΝ

Ο ΜΙΚΡΟΣ. Γιατί, καλέ μαμά, ο μπαμπάς έρχεται πάντα μόλις φεύγει ο κ. Κώστας;

Η ΑΠΟΒΛΑΚΣΙΣ ΠΡΟΧΩΡΕΙ

—'Οπως βλέπουν οι άναγνώσται μας ο μεγάλος μας μαίτρ κ. 'Ονειρος Κελεπούρης έδημιούργησε σχολήν. 'Ηδη σελίς μας περιχει εκτός των τακτικών διάφορα «Απονενομημένα Διαδρήματα» έκτακτων συνεργατών, οι όποιοι αποδεικνύουν ότι η τρέλλα δέν πάει στα βουνά.

ΣΚΑΝΔΑΛΙΣΤΙΚΕΣ ΑΝΑΓΚΩΣΕΙΣ

'Ενώ διασφαζει το ένοχο βιολιό—τι μπορεί αλήθεια νάνε;—ή φαντασία του μικρού δουλεύει...

ΣΠΟΥΔΑΙΑ ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Κον Γ. Κ ο ν δ ύ λ η ν.—'Η περι Πλαστήρα δήλωσις σας ως ένδοξο δειγμένον δια την όργάνωσιν των καρναβαλιών της Νικαίας, σας κατατάσσει αυτόματα εις τάς τάξεις των πνευματώδεστών συνεργατών της «Παπαρούνας».

Κον Π. Πρωτοπ. ή Δίνιτμπερρυκ ή Ντε Πινέντο ο ή δρα 'Εκμενερ, ή Ντε Κέστ και Μπελόντ. 'Αερολόγον. 'Αδύνατον να σας παρακολουθήσωμεν εις τάς πτήσεις σας. Είπαμε να παίρνετε τον ά ε ρ α σας τακτικά...

Κ. Κίμ. Εύα γ γ ε λ α τ ο ν, δ ή μ π ρ χ ο ν 'Αθηναίων.—Δέν πιστεύουμε να θέλετε τίποτ' άλλο;
κ. Χ α τ ζ η κ υ ρ ι ά κ ο ν, ύπουργόν των 'Αναπτυκτικών, ένταύθα.— Πληροφωρούμεθα, ότι τα δυο νέα αντιτορπιλλικά αποπεύουν να σας ανταποδώσουν την έπισκεψιν εις το ύπουργείον. Ποίαν ώραν εϋρισκαθε εκεί;

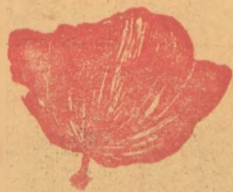
κ. Μ α ρ ι κ α ν Κ ο τ ο π ο ύ λ η ν, Βέλον.— Δέν είχατε καμμίαν ύπεχρέωσιν να μάς ευχαριστήσετε για τίς βρισιές με τίς όποιες σας έλεύσαμε εις το προηγούμενον φύλλον. Καθήκον μας!
κ. Β ρ ά σ ο ν Μ ο υ ρ γ ο β ε τ ι δ η ν, 'Α χ ρ η σ τ ο ν Σ α γ υ ν ε ή ο υ, ήθοποιός, Βόλον.— Μάς εινε αδιάφορον άν θυμωνετε ή όχι. Χαιρετισμούς εις τον 'Ανδρέαν!

ΚΕΛΕΠΟΥΡΕΙΑ ΠΟΙΗΣΗ

ΟΝΤΑΣ Μ' ΑΔΡΑΞΗ ΤΟ ΜΠΟΥΡΙ

—'Οντας μ' αδράξη το μπουρι το (είναι μου τα βύθια γίνονται άτσάλια άτσάλια και νοιώθω σά να βόσκουν ταύροι, γαϊδούρια πλήθια κι' αλόγατα άπειτάλωτα.

Τέτιο μπουρι τους λοίκους τους (κάνει σαν άγρίμια, που θέν δια χαλάλι τους. Την ώνια πλάση θάκαναν λοής-λοής συντρίμια, άν τους όφιναν άλυτους!
Θά τ' αλαργέψω το μπουρι! 'Ός (κι' ο παπούς θα κάνω, που τέτιοι ώρα σημάνο; Σε κάποιο μέροσ άπλερο κι' ε (γώ θα ξεθυμάνω, όπως κι' αυτός ξεθυμάνει!

ΠΑΠΑΡΟΥΝΑ

ΕΚΤΑΚΤΟΝ ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ (ΣΤΗ...ΖΟΥΛΑ)

Η ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ ΕΝ ΚΙΝΔΥΝΩ

ΕΙΣ ΤΑ ΟΠΛΑ, ΠΟΛΙΤΑΙ! ΑΙΜΑ ΑΚΑΘΑΡΤΟΝ
ΑΣ ΠΟΤΙΣΗ ΤΗΝ ΓΗΝ ΜΑΣ!

ΣΟΒΑΡΑΙ ΔΗΛΩΣΕΙΣ ΤΟΥ ΑΓΝΩΣΤΟΥ ΣΤΡΑ-
ΤΙΩΤΟΥ, Ο ΟΠΟΙΟΣ ΕΔΗΛΩΣΕΝ ΟΤΙ
ΟΝΟΜΑΖΕΤΑΙ ΜΙΧΑΛΙΟΣ

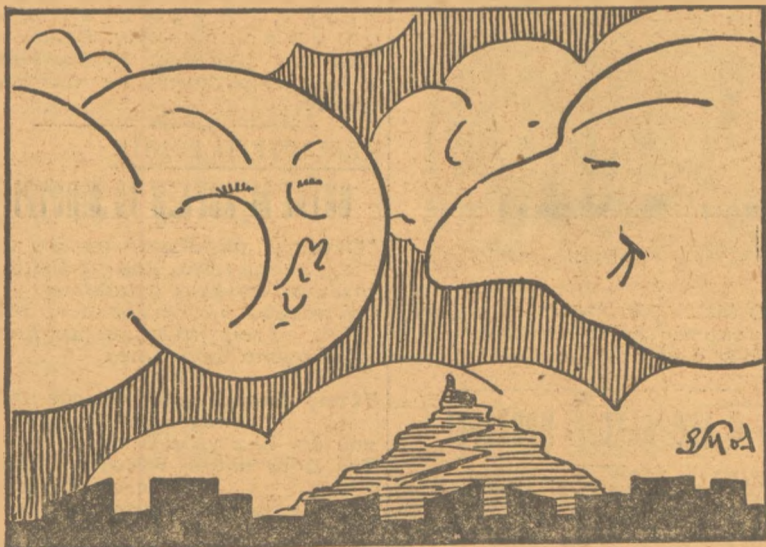
ΟΛΟΚΛΗΡΟΝ ΤΟ ΠΡΟΣΩΠΙΚΟΝ ΙΗΣ "ΠΑΠΑΡΟΥΝΑΣ",
ΓΡΑΦΕΙ ΕΠΙ ΤΟΥ ΠΟΔΟΣ

ΙΔΙΑΙΤΕΡΑ ΥΠΗΡΕΣΙΑ

Καταπληκτικόν γεγονός, γνω-
σθὲν περὶ τὰς πρώτας πρωϊνάς ὡ-
ρας τῆς σήμερον (χθὲς) κρατεῖ ἐν
ἀναστατώσει ἐλόκληρον τὸν πολι-
τικοστρατιωτικὸν κοσμον τῆς χω-
ρας. Πρόκειται ἔντως περὶ συμ-
βάντος, τοῦ ὁποῖου αἱ διαστασεις
εἶνε ἀγνωστον ἀκόμη πόσαι δὲ εἶ-
νε. Πάντως ἡ «Παπαρούνα» εἶνε
εἰς θέσιν νὰ γνωρίζῃ καλῶς ὅτι ἡ
Δημοκρατία ὀλίγου δεῖν ἐπαυσε
ὑφισταμένη ἀπὸ χθὲς (σήμερον),
ἐξ ἀφερμῆς σοβαρωτάτου κινδύνου
τὸν ὅποιον διέτρεξεν ἐν ἀγνοίᾳ
τῆς. Πράγματι χθὲς (αὐρίον) ἐνώ
ὅλοι οἱ φίλοι τῆς Δημοκρατίας ἤ-
σαν συγκεντρωμένοι εἰς τὸν οἶκον
τῆς καὶ ἐπενοῦσαν τὴν ὥραν τῶν
εἰς τὰς στιβαράς αὐτῆς ἀγκυλὰς.
αὐτὴ δὲ κατοχυρωμένη συνευ-
ώχαιτο μετὰ τῶν φίλων, ὑποκειμε-
νὸν τὴν ὀνομαζόμενον Φίλων, ἐπὶ
κεφαλῆς τοῦ ἑαυτοῦ του καὶ τῆς
μονάδας, ποῦ ἀντιπροσωπεύει, με-
τέβη εἰς τὴν οἰκίαν του καὶ ἀπε-
σώθη εἰς τὸν κοιτῶνα του μετὰ τὸν
δούλιον σκεπὸν νὰ κατακλιθῇ, ὅ-
ποτε, καταληφθὲν τὸ ὑποκείμενον
αὐτὸ ἀπὸ οἰστρον, δυσκόλως συγ-
κρατούμενον, ἀντὶ νὰ κατακλιθῇ
ἠσυχῶς, μετενόησεν, ἐξῆλθεν ἐκ
τῆς κατοικίας του καὶ ἵππευσαν μο-
τεσκλέτταν ἤρχισεν νὰ καλπάζῃ
μετ' αὐτῆς δαιμονιωδῶς ἀνὰ τὰς
ὁδοὺς τῆς πρωτεύουσας καὶ τῶν πε-
ριχώρων. Ἄλλ' ὡς νὰ μὴ ἤρκει
τοῦτο, ὁ ἄνθρωπος αὐτός, ὑπερβὰς
τὰ ὅρια τῆς Ἑλλάδος, κατηυδύθη
πρὸς τὴν Ἑλβετίαν, ἠπειλήσας δε-
εἶν ὅτι δὲ συνεχίσει τὸ ταξιδίον του
μέχρι Βασιλείας! Τοῦτο ἤρκεισεν!
Ἐπὶ τῷ ἀκουσμάτι τῆς λέξεως
Βασιλεία, τὴν ὁποῖαν οἱ φιλελευ-
θεροὶ ἔχουν διαγράψαι ἀπὸ τὸ γε-
ωγραφικὸν λεξικόν· ἀδιαφοροῦν δὲ
τελείως ἂν ἡ Βασιλεία εἶνε κομὴ
τῆς Ἑλβετίας.

Εὐθύς ὡς ὁ ἀρχηγὸς τοῦ Ἐργατο-
αγροτικοῦ κόμματος καὶ Ἀλεξαν-
δρος Παπαναστασίου ἐπληροφορη-
θη τὸ γεγονός, ἠγέρθη τῆς κλινῆς
του, ἐξάλλος ἐξ ὄργης καὶ ἐξαγα-
γὼν τὴν ρίνα του ἐκ τῆς θήκης τῆς
ἐρρινοῦλησεν, ἀπειλῶν νὰ κατα-
φάγῃ τὸ σύμπαν καὶ τοῦ κ. Ἰασ-
νίδη συμπεριλαμβανόμενου καὶ προ-
έβη εἰς τὰς ἐξῆς βαρυσήμαντους
δηλώσεις:
—Ἀπῶ, εἶπεν ὁ ἀρχηγὸς τοῦ
Ἐργατοαγροτικοῦ κόμματος, ὅτι
ἐπ' οὐδενὶ λόγῳ θέλω ὑπερασπῆσαι
τὴν Δημοκρατίαν κινδυνεύουσαν
πραγματικῶς, δὲ εἶμαι ἔμως ἀμεί-
λικτος, προκειμένου περὶ οἰουδη-
ποτε φανταστικοῦ κινδύνου ὁ ὁποῖ-
ος τυχὸν δὲ τὴν ἐ π η π ε ἰ λ ε ἰ.
—Συγγνώμην, κύριε πρόεδρε,
ἐτολήσαμεν νὰ τὸν διακόψωμεν.
Τὶ ἐννοεῖτε, λέγοντες ἐπιπτεῖλαι;
Μήπως πρόκειται περὶ τοῦ ρήματος
«πιπτεῖν»;
—Ὅχι, παρετήρησε μειδιῶν ὁ
κ. Μακαστασίου. Πρόκειται περὶ
τοῦ ρήματος «ἐπαπειλῶ». Καὶ
μετὰ τὴν γλωσσολογικὴν αὐτὴν ἐ-
πεξηγησάμεν, ὁ κ. Μακαστασίου ἐ-
προχώρησεν εἰς τὰς δηλώσεις του.
—Δὲν εἶμαι ἐξ ἐκείνων, ποῦ δὲν
βλέπουν παραπέρα ἀπὸ τὴν μητῆν
τῶν! Εἶπεν ὁ διαπρεπὴς πολιτι-
κός! Καὶ τοῦτο σημαίνει πολλὰ!
Προσέθεσε δὲ μειδιῶν τὸ καλοκά-
γαθόν του μειδιάμα ὁ συνομιλητῆς
μας, τοῦ ὁποῖου ἡ ἐνώπιον ἡμῶν
μετὰ χάριτος ταλαντευομένη προ-
βασκίς ἐπέπνεεν εἰς ἡμᾶς τὴν ἐ-
πιθυμίαν νὰ ἀποδείξωμεν ἐπ' αὐ-
τῆς μετὰ τί ἰσοῦται τὸ τετράγωνον
τῆς ὑποτείνουσας. Ἄς μὴ νομίζου-
ν οἱ βασιλόφρονες ὅτι δὲ δυνηθῶν
νὰ συσκοτίσων τὰ πράγματα, ο-
μιλοῦντες περὶ Βασιλείας, ὡς πο-
λεως ἐν Ἑλβετία καὶ περὶ λοιπῶν
παρομοίων κευροφεζάλων. Ἄλλ'

ΒΡΟΧΕΡΟ ΚΑΛΟΚΑΙΡΙ

Α' Σ ύ ν ν ε φ ο.—Καὶ ποῦ λὲς νὰ περάσουμε τὸ φετεινὸ καλο-
καίρι ;
Β' Σ ύ ν ν ε φ ο.—Ποῦ ἀλλοῦ ἀπὸ τὴν Ἀθήνα; Μὲ τὴν ἀκρι-
βεια τοῦ συναλλάγματος οὔτε σκέψη μπορεῖ νὰ γίνῃ γιὰ τὸ ἐξωτε-
ρικό !

13^Η ΩΡΑ

ΚΡΙΣΝΑΜΟΥΣΙ

Στὴ γῆ τῆς λόρδας, τῆς μεγάλης
(ἀμασίας
ἔφτασ' ὁ Ἰντιάνος ὁ Μεσσίας
καὶ πῆγε ὁ λαὸς νὰ τὸν ἀκούσῃ
τὸν κύριο Μεσσία ἢ Κρισναμούσι!

Μὰ τὸ τί εἶπε, ρὲ θεέ, ἕνας θεὸς τὸ
(ἔξερει,
γιατὶ σὰν εἶσαι ἄνθρωπος δὲ θὰ
σκαμπάζῃς ἐγγῦς),
τᾶπε κουνώντας ἡσυχὰ τὴν κεφα-
(ἢ, τὸ χέρι
καὶ ἦτανε τ' ἀχεῖλι του καὶ ἡ μα-
(τιὰ του ὕγρη).

Ἔτσι ἀπὸ τὸ στόμα του κρεμιού-
(ται σὰ μιλάει
κι' ἂ δὲ σκαμπάζουν ἕνα ἐγγῦς),
(δὲν ἔχει σημασία,
τοὺς φτάνει τίς σοφίαις του μετὰ χά-
(ρη ν' ἀμολᾷ,
γιατ' εἶνε, λένε, ἀφαστῆ ἡ χάρη
(τοῦ Μεσσία.

Ὅσες οἱ σαραντόχρονες ψοφᾶνε
(γιὰ Μεσσίες,
σὰν ἔχουνε ἐρωτικές μόνιμες ἀμα-
(σίαις)
προσπέφτουνε στὰ πόδια τους καὶ
(τοὺς ὑπερετάνε
κι' ἔτσι τὴ χάρη-τούραντοῦ κάτου
(στὴ γῆ ζητᾶνε.

Τὸ μοῦσι του τίς τρέλλανε καὶ
(πάνε στὸ Καστρί,
μὰ πέρνουν τὸ ξυστρί,
γιατὶ ὁ γόητας ὁ Ἰνδὸς δὲν εἶνε
(σὰν τοὺς ἄλλους
κι' οὔτε ποζάρει γιὰ ἄμορφος καὶ
(βασιλιάς τοῦ κάλλους.

Πρῶος γλυκὸς καὶ ἤρεμος διαβαί-
(νει ὁ Κρισναμούσι
στὸν οὐρανὸ τοῦ πνεύματος σὰν ἔ-
(να ἀλαφρονέφι
καλὸς, καλὸς καὶ μαλακὸς σὰ με-
(λαψὸ γλαυοῦρι,
σ' οὐλο τὸν κόσμῳ φέρνεται σὰ
(στοργικό τοῦ ἀδρέφι.

ΦΟΝ ΦΑΓΠΕΝ

εἰς ποίους τὰ λέγουν αὐτὰ; Ἡρω-
τησεν ὁ μέγας δημοκράτης. Ἰνω-
ρίζομεν ἀρκετὰ τὴν ἐλβετικὴν καὶ
εἰμεθα εἰς θέσιν νὰ ἐννοήσωμεν ο-
τι ἡ λέξις Βασιλεία δὲν σημαίνει
τίποτε ἄλλο εἰμὴ τὸν εὐσεβῆ πο-
θὲν ὅπως ἴδωσι τὰς Ἀθῆνας εἰς
τὴν Βασιλείαν καὶ τὴν Βασιλείαν
εἰς τὰς Ἀθῆνας.
Ἄφου εἶπε ταῦτα ὁ ἀξιότιμος πο-
λιτευτῆς Ἀρκαδίας μᾶς ἀπεχαιρε-
τισσε καὶ μετέβη ὅπως τοποθετήσῃ
τὴν μῦτην του εἰς τὸ γκαράς.

ΖΕΟ ΛΟΝΤΟΝ

ΔΙΑΡΡΗΞΕΙΣ

Εἰς τὴν γωνίαν τῶν ὁδῶν Ὑ-
δρας καὶ Ρίζου Νερούλου διερα-
γῆ εἰς σωλὴν τῆς Οὐλέν.
—Ὁ γνωστὸς ράπτης Μ. Ντυμε-
νες εἰς παρατήρησιν πελάτου του
ὅτι εἶνε σκιτῆς καὶ ὄχι ράπτης,
διέρρηξε τὰ ἱμάτιά του.

ΑΔΙΚΑΙΟΛΟΓΗΤΟΣ ΠΑΝΙΚΟΣ

Οἱ θαμνῶνες πολὺ γνωστοῦ κέν-
τρου τῆς πρωτεύουσας ἐτράπησαν
εἰς φυγὴν ὄλως ἀδικαιολογητῶς
χθὲς καὶ συνεπείᾳ παρεξηγήσεως,
μόλις ἐνεφανίσθη εἰς τὴν εἴσοδον
τοῦ κέντρου μεγαλέμπορος ἀγγλι-
κῶν πανικῶν.

ΤΡΑΥΜΑΤΙΣΜΟΣ

Ὁ πλανόδιος ἰχθυοπώλης Κ. Ζοῦ-
πας προσοικλέσας πελάτιδά του να
ἀγοράσῃ μύδια ἐτραυματίσθη σοβα-
ρῶς καὶ ἐκ παρεξηγήσεως δεχθεὶς
εἰς τὴν κεφαλὴν κ ε ρ α μ ἰ ὀ ἰ α
ριφθέντα κατ' αὐτοῦ ὑπὸ τῆς προ-
μνηθεύσεως κεράς.

ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΩΡΑ

ΟΜΑΔΙΚΗ ΑΠΟΠΕΙΡΑ ΑΥΤΟΚΤΟΝΙΑΣ ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΣΤΡΑΤΟΥ

ΔΗΛΩΣΕΙΣ ΤΟΥ ΥΠΟΥΡΓΟΥ ΤΩΝ ΣΤΡΑΤΙΩΤΙ-
ΤΙΩΤΙΚΩΝ Κ. ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΒΟΝΑΠΑΡΤΗ

“ΘΑ ΑΠΟΘΑΝΩΜΕΝ ΜΕΧΡΙΣ ΕΝΟΣ ΔΙΑ ΝΑ
ΕΞΥΓΙΑΝΩΜΕΝ ΤΟ ΣΤΡΑΤΕΥΜΑ,,

ΚΗΡΥΞΙΣ ΠΟΛΕΜΟΥ ΜΕΤΑΞΥ ΕΛΛΑΔΟΣ ΚΑΙ...ΠΑΤΑΤΙΑΣ

Τ ε λ ε υ τ α ἰ α ὠ ρ α τοῦ στρα-
του. (Πειραιεύς, τοῦ ἀνταποκριτοῦ
μας.) Πολλὰ ἔχουν λεχθῆ περὶ τοῦ
πολέμου τοῦ μέλλοντος. Οὐδεὶς ὁ-
μως προέβλεψεν ἐπακριβῶς τὸν
τρόπον τῆς διεξαγωγῆς του, ἀνευ
πολεμικοῦ ὕλικου, ἀνευ τηλεβόλων,
μυδραλλιοβόλων, χειροβομβίδων,
ἀλλὰ μόνον διὰ πατατῶν! Διότι αὐ-
τὸ ἀπεδείχθη κατὰ τὸν τελευταίον
πόλεμον μεταξὺ Ἑλλάδος καὶ
Πατατίας. Μία διλοχία ἑλληνικοῦ
στρατοῦ, ἡ ὁποία ἀπεστάλη ἐκ τῶν
πρώτων κατὰ τοῦ ἔχθρου, ἀπεδε-
κτίσθη κυριολεκτικῶς ὑπ' αὐτοῦ.
Τὰ γεγονότα συνέβησαν ὡς ἐξῆς:
Προχθὲς τὴν μεσημέριαν καὶ ἐνῶ
οἱ στρατιῶται τῆς διλοχίας Πειραι-
ῶς εἶχον φάγει τὸ μεσημερινόν
των συσσίτιον, αἴφνης καὶ χωρὶς
καμμίαν προειδοποίησιν ἤρχισαν
βάλλουσαι αἱ κανονιστοειχίαι τοῦ
ἔχθρου. Κατὰ πρότον ὑπετέθη ὅτι
ἐπρόκειτο περὶ συνήθους βομβαρ-
δισμοῦ τῶν ἐντέρων, ὁ ὁποῖος ἤ-
κουετο καθημερινῶς μετὰ τὸ συ-
σσίτιον, λόγω τῆς ἐξαιρετικῆς ποι-
ότητος τῆς παρεχομένης τροφῆς.
Δὲν ἤρρησαν ὅμως νὰ ἀντιληφθῶν
ὅτι δὲν ἐπρόκειτο περὶ συνήθους
φανερμένου. Λαθραῖως καὶ χωρὶς
καμμίαν προειδοποίησιν ἡ Πατατία

ἐκήρυξε τὸν πόλεμον κατὰ τῆς
Ἑλλάδος καὶ ἐπεβουλεύθη τὴν ζω-
ὴν τῶν στρατιωτῶν τῆς ἀνάνδρου
καὶ ὑπόλους.
Ὁ ὑπουργὸς τῶν Στρατιωτικῶν
κ. Γεώργιος Βοναπάρτης, εἰς σχε-
τικὴν ἐρώτησιν τοῦ συντάκτου μας,
ἀπήντησεν ὡς ἐξῆς:
—Ἦτο καιρὸς νὰ ἐξοντωθῇ τὸ
στράτευμα διὰ νὰ ἀνανεωθῇ ριζι-
κῶς ἐπὶ νέων θάσεων. Δὲν ἴσως ἀ-
ποκρίπτω ὅτι ἡ κυβέρνησις εἶνε ἐ-
κείνη ποῦ διέταξε τὴν πατατοτρο-
φίαν εἰς τὸ στράτευμα, καθότι διε-
πιστώθη ὅτι αὐτὸς εἶνε ὁ καλύτε-
ρος τρόπος διατηρήσεως τοῦ πελε-
μικοῦ μένους τοῦ Ἑλληνικοῦ τῶν ο-
ποῖον πάντοτε ἐλκύει ἡ ἰδέα τοῦ
κινδύνου καὶ τοῦ θεαταίου θανάτου.
Ἄλλως τε, ἐσυνέχισεν ὁ στρατη-
γός, ἐκ τοῦ εὐχαρίστου συμβεί-
ντος τοῦ Πειραιῶς διεπιστώθη ὅτι
αἱ πατάται ἐκτὸς τῶν βιταμινῶν
τῶν ὁποῖας εἶνε γνωστὸν ὅτι περι-
έχουν, περιέχουν, ὡς ἀνακαλύπτει-
ται ἤδη καὶ τὰς βιταμίννας τοῦ θά-
νάτου. Καὶ ὁ θάνατος εἶνε ἡ μνη-
ἀρετὴ τοῦ Ἑλληνικοῦ στρατιώτου.
Καὶ συνεπλήρωσεν ὁ ρέκτης ὁ
συγγραφεὺς:
—Ζωὴ σὲ λόγου σας!

ΕΟΡΤΑΙ

Αὐρίον εορτῆν τοῦ Ἁγίου Πνεύ-
ματος εορτάζει τὸ «Πνεῦμα τοῦ
αἰῶνος». Εὐχόμεθα νὰ τὰ χιλιᾶσθ.

ΘΕΑΤΡΟΝ "ΠΕΡΟΚΕ,

ΜΑΥΡΕΑΣ - ΓΚΙΟΥΖΕΠΠΕ - ΣΥΛΒΑΣ
ΣΤΥΛΙΑΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΚΑΙΤΗ ΑΡΣΕΝΗ, ΝΕΛΛΗ ΡΟ-
ΖΙΕ, ΝΙΝΑ ΣΥΛΒΑ κλπ.

ΝΙΚΟΣ ΠΕΡΔΙΚΗΣ, Γ. ΔΙΑΝΕ-
ΛΟΣ, ΑΠΟΛΛΩΝ ΓΑΒΡΙΗΛΙ-
ΔΗΣ κλπ.

ΜΠΑΛΕΤΤΑ, ΧΟΡΟΙ, ΣΚΕΤΣ
ΝΙΚΟΛΑΪΔΗΣ (ΠΩΛ ΝΟΡ).
ΜΟΥΣΙΚΗ: ΚΑΤΡΙΒΑΝΟΣ.

Η «ΠΑΠΑΡΟΥΝΑ» ΜΑΣ ΚΑΘΕ
ΒΡΑΔΥ!

ΕΠΑΡΗΘΕΥΣΙΣ ΠΑΡΟΙΜΙΑΣ

Ὁ ἄνθρωπος ποῦ κιν-
δυνεύει νὰ πνιγῇ.—Βο-
ήθεια! Βοήθεια!
Ὁ ἐκ τοῦ ἀσφαλοῦς
θ ε α τ ῆ ς.—Πιάσου ἀπ' τὰ μαλ-
λιά σου!...

ΓΕΝΝΗΣΕΙΣ

Ἄμπραμ ἐγέννησεν...
...«Βικτωριαν καὶ Οὐσσάρων»...